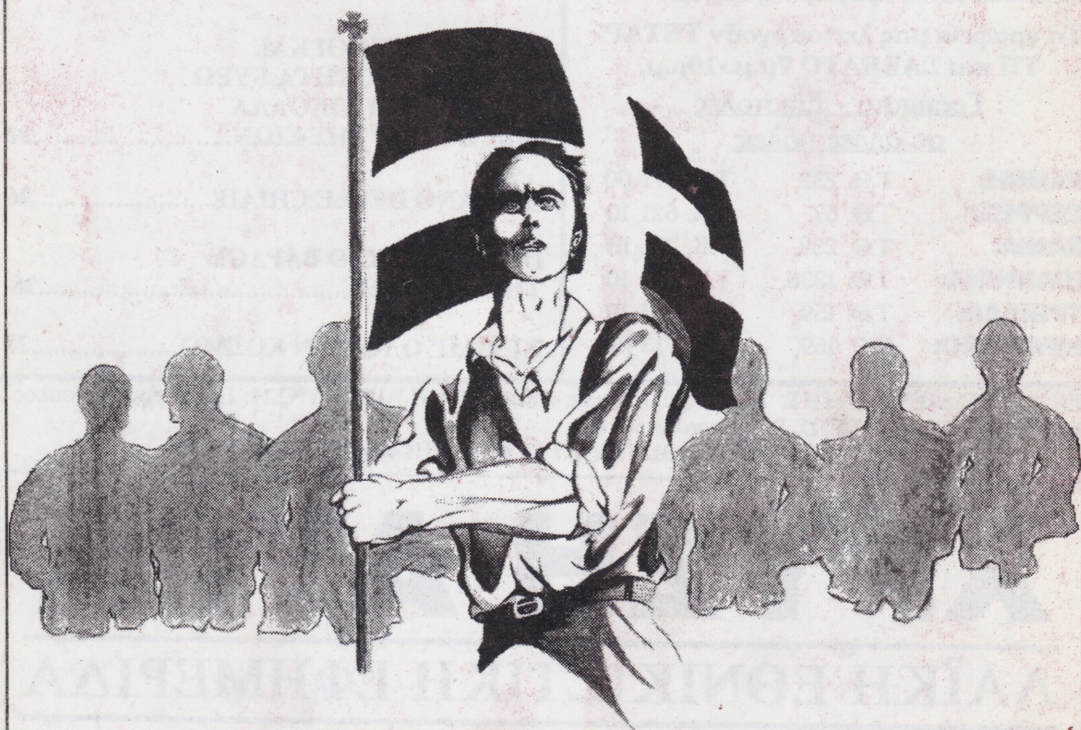
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ.89

Απέναντι σ' ένα κόσμο χωρίς Ιδανικά Υψώνουμε τη Σημαία μας

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος όροφος
Τηλέφωνο: 8561022
Γράμματα - Επιστολές
ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγγρού 23, 3ος όρ.
ΠΑΤΡΑ Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ.
ΒΟΛΟΣ Ιάσωνος. και Κουταρέλια
ΚΑΛΑΜΑΤΑ Αριστομένους 109 και Πλάτωνος 1 1ος όρ.
ΛΑΜΙΑ Υψηλάντου 10, 1ος όρ.
ΚΑΒΑΛΑ Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ.

Τα γραφεία μας λειτουργούν ΤΕΤΑΡΤΗ και ΣΑΒΒΑΤΟ 7μ.μ.-10μ.μ.

Γράμματα - Επιστολές σε άλλες πόλεις

ΞΑΝΘΗ:	Τ.Θ. 232,	Τ.Κ. 671 00
ΣΕΡΡΕΣ:	Τ.Θ. 67,	Τ.Κ. 621 10
ΧΑΝΙΑ:	Τ.Θ. 252,	Τ.Κ. 731 10
ΙΩΑΝΝΙΝΑ:	Τ.Θ. 1336,	Τ.Κ. 451 10
ΤΡΙΚΑΛΑ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 421 10
ΗΡΑΚΛΕΙΟ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 713 05

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ.Μιχαλολιάκος **ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ**: Π.Ανδρουτσόπουλος - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Β.Σκαρμαλιωράκης,
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 89 ΤΙΜΗ: 400 ΔΡΧ

ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ;

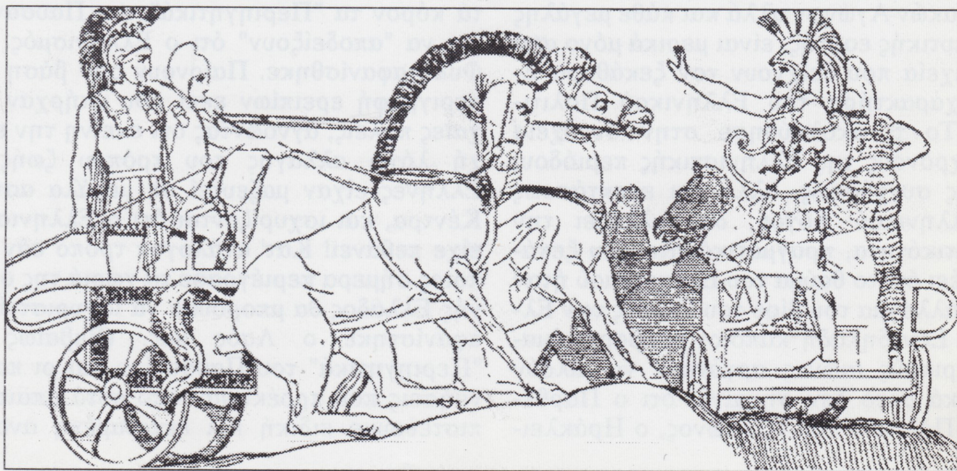
Οι πράγματι σημαντικές και για τους πολλούς απρόσμενες εξελίξεις στην διεθνή σκηνή τα τελευταία χρόνια έδωσαν την αφορμή να μιλήσουν κάποιοι για το "τέλος της Ιστορίας" και "το τέλος των Ιδεολογιών". Ειδικότερα η πτώση των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης έδωσε και δίνει την εντύπωση ότι η ανθρωπότητα βαδίζει προς μία παγκόσμια κοινότητα χωρίς καμμία πολιτιστική ταυτότητα, προς μία παγκόσμια αγέλη καταναλωτών κάτω από την "σοφή" καθοδήγηση του μεγάλου αφέντη των χρηματιστηρίων. Αυτό θέλουν, αυτό έχουν σχεδιάσει και γι' αυτό μιλούν για "τέλος της Ιστορίας" γιατί πράγματι αυτό θα είναι το τέλος της Ιστορίας, ο Θάνατος των Πατρίδων, η τελική αποκτήνωση του ανθρώπου.

Ζούμε ίσως την τελευταία σκηνή του δράματος, ενός δράματος που άρχισε στα 1945 και που η κορύφωσή του είναι η ζοφερή πραγματικότης των Καιρών μας, των βάρβαρων καιρών της παρακμής. Θέλουν το τέλος της Ιστορίας, θέλουν το τέλος των Ιδεολογιών και αυτό που θέλουν να γίνει, με "ευχολόγια" ισχυρίζονται ότι ήδη έγινε. Μία εντελώς αντιφυσική εξουσία, που δυναστεύει τους Λαούς της Οικουμένης, προωθεί και επιβάλλει σαν σύμβολα και αξίες της εποχής, ότι πιο χυδαίο, ότι περισσότερο αγοραίο και κούφιο.

Δεν έχουν καταλάβει ότι κτίζουν "πύργους πάνω στην άμμο" και ότι η μεγάλη σύγκρουση έρχεται. Δεν έχουν καταλάβει ότι η ώρα της τελικής τους νίκης, που προσμένουν, θα είναι στην πραγματικότητα η ώρα της μεγάλης εξέγερσης. Σκιές αφορισμένες από το παρελθόν, Αξίες και Σύμβολα βγαλμένα μέσα από το ανάθεμα πενήντα ολόκληρων χρόνων θα πάρουν Σάρκα και Οστά μέσα σε Νέες Ψυχές, Λάβαρα θα ανεμίσουν στον Αγέρα, που θα τα κρατούν στα στιβαρά τους μπράτσα νέα παιδιά, αγέννητα στον καιρό της Μεγάλης Σιγής.

Ερχεται το τέλος της Ιστορίας; ΟΧΙ! Ερχεται το τέλος του Υπανθρώπου μέσα από τις φλόγες μιας Μάχης, που θα σημάνει Μια Νέα Λαμπρή Σελίδα της Ιστορίας!

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ "ΕΛΛΗΝΟΦΡΟΝΕΣ"

Θετικό θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί, όπως αναφέρθηκε και σε άρθρο του προηγουμένου τεύχους του περιοδικού μας, το αυξημένο ενδιαφέρον περί την Ελληνική Παιδεία και ειδικότερα για τα θέματα και τα επιτεύγματα του Αρχαίου μας Πολιτισμού. Το θετικόν όμως του φαινομένου αναμφισβήτητα σκιάζει ο ιδεοληπτικός χαρακτήρας κάποιων θέσεων, καθώς και ο τρόπος με τον οποίον βλέπουν το γεγονός ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ οι υποστηρικτές της θεωρίας ότι αυτός είναι ένα πολιτιστικό δεδομένο και τίποτε άλλο.

Σε τηλεοπτική εκπομπή, επί παραδείγματι, ένας φιλόλογος μιλώντας για τον Ελληνισμό και το Μεγαλείο του έσπευσε να διευκρινήσει ότι δεν εννοεί "φυλή και γονίδια", αλλά μόνο Ιδέες. Η τοποθέτηση αυτή κατά την άποψή μας είναι όχι μόνον εσφαλμένη, αλλά και επικίνδυνη. Εσφαλμένη γιατί αναμφίβολα ο Ελληνικός Πολιτισμός υπήρξε δημιούργημα μιας συγκεκριμένης φυλής, της Ελληνικής. Υπήρξε έργο μιας συγκεκριμένης ομάδας ανθρώπων με κοινή καταγωγή, κοινό Αίμα, κοινές παραδόσεις, γλώσσα και θρησκεία και όχι "εφεύρεση" κάποιων μεμονωμένο ατόμων, που τυχαία βρέθηκαν στον τόπο αυτό. Επικίνδυνη γιατί εάν δεν αρνείται, τουλάχιστον αδιαφορεί για το κατά πόσον αφ' ενός μεν έχει σημασία ο Φυλετικός χαρακτήρας του Ελληνικού Πολιτισμού, αφ' ετέρου δε για την Φυλετική Συνέχεια του Μεγάλου αυτού Λαού, του Λαού μας, στις ημέρες μας.

Η λατρεία των προγόνων, το "Ελλην και ου βάρβαρος", ο φυλετικός χαρακτήρας των Ολυμπιακών Αγώνων αλλά και κάθε μεγάλης θρησκευτικής εορτής, είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία που δείχνουν τον ξεκάθαρα Εθνικό χαρακτήρα του Ελληνικού Πολιτισμού. Το τι ακολούθησε στην συνέχεια στους χρόνους της Ελληνιστικής περιόδου, χρόνους συγχύσεως, αλλά και επεκτάσεως του Ελληνικού Λόγου, δεν αλλάζει την πραγματικότητα, πραγματικότητα που ξεκάθαρα λέει ότι το θαύμα του Ελληνισμού ήταν καταστάλλαγμα του βίου του Γένους των Ελλήνων. Εάν δηλαδή κάποιοι βάρβαροι έμαθαν μερικούς αιώνες αργότερα να μιλούν Ελληνικά αυτό δεν σημαίνει ότι ο Παρθενών, η Πολιτεία του Πλάτωνος, ο Ηράκλειτος, ο Αριστοτέλης και ο Ομηρος ήταν έργα ολοκλήρου της Ανθρωπότητος. Και γιατί θα πρέπει δηλαδή να ντρεπόμαστε επειδή το Ελληνικό Θαύμα ήταν επίτευγμα μίας Φυλής και κάποιων "γονιδίων", των γονιδίων της δικής μας Φυλής, της Ελληνικής; Μήπως αυτοί που αρνούνται το χαρακτηριστικό αυτό του Ελληνισμού επιχειρούν εμμέσως να πουν ότι δεν έχει σημασία εάν είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων; Αυτό εάν μη τι άλλο είναι φυγομαχία απέναντι στις θεωρίες των διαφόρων ανθελλήνων, τύπου Φαλμεράϋερ, που ισχυρίζονται ότι οι σημερινοί Ελληνες δεν έχουν καμμία σχέση με τους Αρχαίους Ελληνες. Σε όλες αυτές τις ανθελληνικές θεωρίες οι "έγκριτοι" της πνευματικής μας ζωής δυστυχώς δεν απαντούν είτε γιατί ντρέπονται να μιλήσουν για την Φυλετική συνέχεια του Ελληνισμού, φοβούμενοι να μην χαρακτηριστούν "ρατσιστές", είτε γιατί απλούστατα όντας διεθνιστές στην σκέψη αδιαφορούν και δεν πιστεύουν στον εθνικό χαρακτήρα των πολιτισμών. Κοινός τόπος αναφοράς πολλών από αυτούς είναι η διαστρέβλωση της ρήσεως του Ισοκράτους από τον "Πανηγυρικό" ότι Ελληνες είναι "οι της κοινής Παιδείας μετέχοντες". Φυσικά με την φράση αυτή ο Ισοκράτης, όπως ΑΠΟΔΕΙΞΑΜΕ σε άρθρο σε προηγούμενο τεύχος της "Χρυσής Αυγής", σε καμμία περίπτωση δεν εννοεί ότι Ελληνες είναι όσοι βάρβαροι έμαθαν Ελληνικά Γράμματα ούτε και αναιρεί βέβαια τον Φυλετικό χαρακτήρα του Ελληνισμού. Ακόμη πολλοί τόσο "Ελληνες", όσο και ξένοι χρησιμοποιούν κατά κόρον τα "Περιηγητικά" του Παυσανίου για να "αποδείξουν" ότι ο Ελληνισμός σαν Φυλή αφανίσθηκε. Παίρνουν σαν βάση την περιγραφή ερειπίων εκεί που υπήρχαν αρχαίες πόλεις, αγνοώντας ότι εκείνη την εποχή λόγω αλλαγής του τρόπου ζωής οι Ελληνες είχαν μαζευτεί σε μεγάλα αστικά Κέντρα, και ισχυρίζονται ότι ο Ελληνισμός είχε πεθάνει! Κατ' ανάλογον τρόπο εάν κάποιος σήμερα περιέγραφε τα χωριά της ορεινής Ελλάδος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι αφανίστηκε ο Λαός μας. (Βεβαίως τα "Περιηγητικά" του Παυσανίου και οι παρανοήσεις που προέκυψαν από αυτά απαιτούν πιστεύουμε ειδική και εκτεταμένη αναφο-

ρά).

Με όλα αυτά θέλουμε να πούμε ότι ναι μεν η Πίστη στο Μεγαλείο του Ελληνικού Θαύματος είναι σε όλες τις περιπτώσεις θετική, αλλά είναι λειψή, παρεξηγήσιμη, επικίνδυνη και πολλές φορές ηθελημένα ψευδής η απαραίτητη από πολλούς "διευκρίνηση" ή απολογία ότι ο Ελληνισμός δεν είναι Φυλή. Ο Ελληνισμός είναι και Πολιτισμός, αλλά είναι ο Εθνικός Πολιτισμός ενός Λαού με κοινό Αίμα, είναι έργο μίας Φυλετικής Κοινότητος και είναι αντι-ιστορική και εν τέλει αντεθνική κάθε άλλη άποψη.

Επίσης θα πρέπει να τονίσουμε για μία ακόμη φορά ότι λέγοντας ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ πρέπει να ξακαθαρίσουμε πώς εννοούμε ό,τι πλέον ΕΥΓΕΝΕΣ εδημιούργησε ο Ανθρωπος και ότι είναι άδικο και βάρβαρο να θεωρούμε ως "Ελληνικόν" ό,τι απλά γεννήθηκε στον τόπο αυτό, είτε εγράφη στην Ελληνική γλώσσα. Ειδικώτερα, η περίοδος που ακολούθησε την κλασσική εποχή με κορύφωση τους Ελληνιστικούς χρόνους απαιτεί ένα αυστηρό ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΜΑ εννοιών και προσώπων. Αυτής ακριβώς της εν πολλοίς αντιφατικής περιόδου του Ελληνισμού αποτελούν δημιούργημα ή εάν θέλετε αντανάκλαση και πολλές παρανοήσεις του καιρού μας.

Βλέπουμε επί παραδείγματι στις ημέρες μας κάποιους "νεοπαγανιστές" της συμφοράς να έχουν πλήρη τρικυμία εν κρανίω και να μιλούν για τον Ελληνισμό, ενώ κατ' ουσίαν είναι φορείς σκοτεινών μαγικών δοξασιών της ανατολής. Η άγνοια, η αμάθεια και πολλές φορές η συνειδητή διαστρέβλωση του περιεχομένου των Ιδεών, αλλά και αυτών των ίδιων των γεγονότων και των ιστορικών δεδομένων οδηγούν πολλούς από αυτούς, που κατά δήλωσή τους εμφανίζονται σαν απόστολοι της Ελληνικής Ιδέας να παρουσιάζουν μία εντελώς πλασματική εικόνα του Αρχαίου μας Πολιτισμού. Εμφανίζουν εκτός των άλλων τον Ελληνισμό ως "φρόνημα" μη κατ' ανάγκην συνδεδεμένο με τον Λαό που όχι μόνο το δημιούργησε αλλά το σημαντικότερο με τον Λαό που σήμερα υπάρχει και είτε το θέλουμε, είτε όχι είναι ο φυσικός φορέας αυτού του Πολιτισμού παρ' όλες τις σημερινές αδυναμίες του, που είναι αποτέλεσμα των ιστορικών περιπετειών του Εθνους μας. Ολοι αυτοί θα μπορούσαν κάλλιστα να θεωρηθούν απλά ως "Ελληνόφρονες", σε καμμιά περίπτωση όμως ως ΕΛΛΗΝΕΣ, αφού αμφισβητούν αυτό το ίδιο το Φυσικό Γεγονός του Ελληνισμού, δηλαδή την ύπαρξη και την συνέχεια της Ελληνικής Φυλής. Με άλλα λόγια βλέπουν τον Ελληνισμό σαν μία παγκόσμια ιδέα πάνω από Φυλές και Εθνη και γι'·αυτόν τον λόγο είναι χωρίς αμφιβολία με τον τρόπο τους διεθνιστές.

"Η λατρεία των προγόνων, το "Ελλην και ου βάρβαρος", ο φυλετικός χαρακτήρας των Ολυμπιακών Αγώνων αλλά και κάθε μεγάλης θρησκευτικής εορτής, είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία που δείχνουν τον ξεκάθαρα Εθνικό χαρακτήρα του Ελληνικού Πολιτισμού. Το τι ακολούθησε στην συνέχεια στους χρόνους της Ελληνιστικής περιόδου, χρόνους συγχύσεως, αλλά και επεκτάσεως του Ελληνικού Λόγου, δεν αλλάζει την πραγματικότητα, πραγματικότητα που ξεκάθαρα λέει ότι το θαύμα του Ελληνισμού ήταν καταστάλλαγμα του βίου του Γένους των Ελλήνων"

Γι' αυτούς Ελληνας μπορεί να ειναι ο οιοσδήποτε πολίτης του κόσμου, αρκεί να μετέχει της Ελληνικής Παιδείας και μάλιστα μίας Παιδείας Ελληνικής, όπως αυτοί την εννοούν. Αυτοί οι "Ελληνόφρονες" φυσικό είναι και να αδιαφορούν για τα σημερινά προβλήματα του Λαού μας, αφού όντας κοσμοπολίτες έχουν να νοιαστούν για ολόκληρο τον κόσμο.

Είναι κρίμα από τις ιδέες και τα κούφια κηρύγματα αυτών των επικίνδυνων ανθρώπων να παρασύρονται από άγνοια και αμάθεια αγνοί Πατριώτες, άδολοι Πιστοί της Ελληνικής Ιδέας. Γι' αυτούς τελειώνοντας θα πούμε τούτο:

Ο Ελληνισμός δεν είναι ο πολιτισμός ενός Λαού που πέρασε και χάθηκε μέσα στους σκοτεινούς δαιδάλους της Ιστορίας. Είναι ο Πολιτισμός μιας Φυλής, που ακόμη ΖΕΙ και Αγωνίζεται για την Δικαίωσή της. Είναι το Αιμάτινο Ποτάμι για να θυμηθούμε την Ασκητική του Ν.Καζαντζάκη που ακόμη ρέει στους Κύκλους των Αιώνων. Είναι προπαντός αυτό και τίποτε άλλο!

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟΕΙΔΩΛΟ ΚΑΙ Η ΒΙΑ

ΟΙ ΠΑΓΙΔΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΧΑΡΑΚΩΣΗΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

Είναι γνωστό πως στην ιστορία δεν υπάρχουν περίοδοι κι ούτε σαφή σύνορα που να χαρακώνουν εποχές και να χαρακτηρίζουν μ' απόλυτη βεβαιότητα κάποιες εντελώς διαφορετικές απ' τις άλλες. Οι περίοδοι αποτελούν εφεύρημα των ιστορικών, ωστόσο απόλυτα αναγκαίο για την έρευνα και την επιστήμη. Με θλίψη όμως παρατηρούμε πως η γενίκευση της "περιχαράκωσης" περισσότερο ίσως από ποτέ διαφαίνεται ως αποκύημα της σύγχρονης επιστημονολογίας, σε σημείο που μια εποχή φέρουσα τις πληγές της μεταβιομηχανικής επανάστασης και του αποτυχημένου μαρξιστικού υλισμού να παρουσιάζεται παντελώς αποκομμένη απ' τον "χρόνο" και κατά συνέπεια την Παράδοση των λαών που την βιώνουν. Αυτή, η δική μας εποχή, σκέπη μιας κοινωνίας Μάγων και τσαρλατάνων των κατώτερων πνευματικών αποδόσεων και μήτρα, κατά τα άλλα, πλείστων τεχνολογικών επιδόσεων μάταια παρουσιάζεται ως απαρχή του νέου και μεγάλου κοσμοειδώλου που θ' ανατρέψει το παρελθόν.

Η στάση των επαϊόντων της σημερινής διανόησης, που μιμείται με στείρο τρόπο κάποιες ευφυείς απαρχές σοφιστικής του αρχαίου Ζήνωνος για την ακινησία των όντων, άδικα ταλανίζεται για την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας τάξης του ειρηνολατρευτικού τρόπου ζωής γιατί διαρκώς αυτοαναιρείται. Βέβαια, μπορούμε και διακρίνουμε σ' αυτήν κάποια αποτελέσματα. Διαστρέβλωση της αλήθειας, ελλειπής μόρφωση της νεολαίας και πάνω απ' όλα σύγχιση. Επιτυγχάνουν επίσης ν' απομονώσουν - έστω και εν μέρει - τον βιολογικό παράγοντα μ' ένα τρόπο χυδαίο κυρίως όταν χωρίζουν την αρχαία αλλά και τη μεσαιωνική ιστορία των Ελλήνων απ' τους ίδιους τους Ελληνες. Επιβάλλουν κοσμοείδωλα αγνοώντας εσκεμμένως πως αυτοί που τα έπλασαν ή τα μορφοποίησαν ήταν τα μέλη κι οι μορφές του λαού μας. Επιπλέον λησμονούν τον απύθμενο χώρο της ψυχικής και πνευματικής ιδιοσυγκρασίας της λαϊκής μας παράδοσης και πολιτιστικής ταυτότητας πού' ναι αψευδώς συνεχής, αδιάκοπος και αιώνια επαναλαμβανόμενος. Κηρύσσουμε λοιπόν εμείς τον πόλεμο. Και κυριολεκτούμε.

Επαναφέρουμε το αέναο μήνυμα της σύστασης του γένους μας: "Δεν είναι οι περίοδοι της ιστορίας διαφορετικές, διαφορετικές είναι οι φυλές". Διαφορές στις αντιλήψεις της ερμηνείας του "όντος", του "είναι", του "χρόνου" και πολλών φιλοσοφικών θέσεων υπάρχουν και αντίθετα στρατευμένες απ' την εποχή της προσωκρατικής αρχαιότητας. Οι κυριαρχούσες απόψεις υπήρξαν πάντα φευγαλέα πρότυπα στο ιστορικό γίγνεσθαι. Ομως ο λαός υπήρξε πάντοτε ο ίδιος, μ' όλες τις δυνάμεις αλλά και τις αδυναμίες του. Αυτή και μόνον αυτή η φυλετική θέση μπόρεσε να υπερβεί τον συγκριτισμό αλλά και την αφοριστική υπεραπλούστευση - φανερά ιουδαϊκής προελεύσεως - εκείνων των βλακών που βαπτίζουν τους ανθρώπους σύμφωνα με την εποχή τους ή την κοινωνία τους. Τι κρύβεται ωστόσο πίσω απ' το DNA; Γιατί δεν μπορούν τ' αφεντικά του πλανήτη να μαντρώσουν τους λαούς στον νέο κόσμο της απόλυτης ισότητας και ειρήνης; Γιατί κάποιοι μονοθεϊστές λατρεύουν προχριστιανούς σαν τον Πλάτωνα και γιατί κάποιοι πανθεϊστές ή πολυθεϊστές απευθύνονται σε μεταπαγανιστές όπως στον Παπαδιαμάντη;

Μας δίδαξαν με το ζόρι τα τερατώδη εγκεφαλογραφήματα της μαρξιστικής δικτατορίας του πνεύματος πως μπήκαμε σε μια νέα εποχή. Προσέξτε το κήρυγμα των ιεραποστόλων του ψεύδους: Αναφορά στην αρχαιότητα με τρόπο χειρουργικό και ολοκληρωτικό αφανισμό των αρχών της φιλοσοφίας που πρώτευσαν, παρά υποστήριξη θέσεων που αν τις παραφράσεις ισοδυναμούν με παγκόσμια ισότητα και μπαστάρδεμα. Προσέγγιση της κλασσικής τέχνης κατά τρόπον ώστε ν' αξιολογείται ως υπέροχο, πλην όμως μουσειακό είδος. Ερμηνεία του θεάτρου με πρόθεση που ν' αξιοποιεί(;) το συναίσθημα που αν το στίψεις θα σου δώσει πρότυπο για "σίριαλ" και απόκρυψη της θεματολογίας εκείνης που βασίζεται στον πόλεμο, και στην τιμή, στην πατρίδα και την

θυσία. Σαφώς απόρριψη της Ορθοδοξίας όσο αυτή δύναται να φυλάττει κάστρα παράδοσης αλλά υποστήριξη των διεθνιστικών απόψεων ενός μετουσιωμένου Χριστιανισμού σε πέμπτη φάλαγγα των υποστηρικτών της παγκόσμιας αγάπης. Και άλλα πολλά. Κυρίως όμως καταστροφή της γνώσης. Επιδίωξη αποκοπής της απ' τα γεγονότα. Ενα πολίτευμα που σημασιοδοτεί τάχα μια νέα εποχή απόλυτης ειρήνης, αγάπης, εκμηδενισμού της βίας και άπειρης τεχνολογικής ευμάριας και καλοζωϊας. Σας θυμίζει τίποτα αυτή η νέα θρησκεία της μαρξιστικής θεωρίας και του καπιταλιστικού πράττειν; Αυτή η νέα κοινωνία της Επαγγελίας! "Ξεχάστε τα προβλήματά σας, ξεχάστε το χρώμα σας, τους θεσμούς σας, τις προκαταλήψεις σας. Ολοι μαζί με ψυχολογία, κοινωνιολογία και χρηματιστήριο ας ικετεύσουμε το Νέο Θεό στο παγκόσμιο χωριό μας". Πιστεύουν πως είναι κάτι καινούργιο αλλά κατά βάθος είναι ό,τι πιο βρώμικο απ' την παρερμηνεία του παρελθόντος. Μας περιχαράκωσαν σ' ένα Νέο Κοσμοείδωλο πραγματικά επικίνδυνο. Γιατί το βάθος του είναι ατέλειωτα μονοθεϊστικό όσο να διυλίζει τις αρχές και να επιδιώκει τον απόλυτο έλεγχό τους από μικροπολιτικά κέντρα συσσώρευσης (του κεφαλαίου- της ενημέρωσης π.χ. CNN - των προτύπων επιβολής στο ντύσιμο, στη μόδα, στην κατανάλωση) κι αναμφισβήτητα "εσχατολογικό" αφού προτρέπει σε μια ζωή με στερεότυπες απαξίες, απόκτηση του τάδε ή δείνα αντικειμένου για την απόκτηση της ευτυχίας που άξαφνα θα συντρίψει όλα τα προηγούμενα και θα επιφέρει τη συντριβή του κακού φασιμού που ελοχεύει. Αναμονή, δηλαδή, ενός υλιστικού θεού που θα επιβληθεί σε βάρος των κακών της παλιάς εποχής και θα χαρίσει γαλήνη κι ευτυχία.

Απ' την άλλη όμως το Κοσμοείδωλο έχει ένα νεοπαγανιστικό επίχρισμα, τόσο όσο να προσελκύει στα θεάματα, να εκμεταλλεύεται τ' αρχετυπικά πρότυπα στη χολυγουντιανή προπαγάνδα (ο ήρωας, το αιώνιο σκότος, ο υπερτραγουδιστής, ο υπερ - πολεμιστής, ο υπερ - σώουμαν), να παρεμβαίνει στ' αθλήματα με διατροφή και να στηρίζει την ιδεολογία της αρένας σε βάρος του αγώνος. Κι επίσης να εκμεταλλεύεται τις συναθροίσεις των ατόμων της πολιτικής ως υποκατάσταση θρηκευτικής - τελετουργικής τάσεως, να προβάλλει τα επιτεύγματα της τεχνολογίας για να δεσμεύει και ν' απασχολεί με την πιο γρήγορη μοτοσυκλέτα αντί άλογο, το πιο εξοπλισμένο αυτοκίνητο κ.ο.κ.

Εχει όμως και τα νύχια του το αίμα ενός όντος πνευματικής διαστροφής που το ίδιο το Κοσμοείδωλο σκίζει για να τρέφεται απ' αυτό. Τη διαρκή άρνηση του ψεύτικου κόσμου τούτου και την εξύμνηση ενός άλλου κόσμου πραγματικού, άποψη που ενέχει το σπέρμα του πρώτου φιλοσοφικού εκφυλισμού της αρχαιότητας. Με τρόπο ωστόσο ακόμη πιο χαμερπή και αηδιαστικό: Η σφαίρα του άλλου κόσμου δεν είναι αυτή των ιδεών κάποιων νεοπλατωνικών, όχι. Ο ψεύτικος γήινος κόσμος που υπονοείται είναι μια Ηρακλείτεια θέωση της ύπαρξης και του αγώνος που υποτιμάται, ενώ αυτός ο ιδεατός αλλά αληθινός που υποστηρίζεται είναι η

θεοποίηση των ιδεών εκείνων που περικλείουν τον υλισμό τον ίδιο. Δηλαδή άρνηση της αποδοχής της ζωής μ' όλες της τις εκφάνσεις που οι θεωρητικοί της εποχής μας χαρακτηρίζουν ως έλλειψη πολιτισμού και βαρβαρότητα (ενώ οι αρχαίοι τιμούσαν σ' όλο της το είναι) και προσανατολισμός σ' έναν ιδεατό κόσμο όπου η αποχαύνωση ωστόσο ν' αποτελεί τώρα απόρροια μιας άποψης διαρκούς εκμετάλλευσης της ύλης. "Δεν είμαστε τίποτα, λένε οι σύγχρονοι οπαδοί του δυϊσμού. Αλλά η Υλη δεν είναι το Κακό. Κακό είναι το αίσθημα εκείνων που κινούνται στην ύλη ως συγκρουόμενες παρατάξεις, εκείνων που την εννοούν όπως το ίδιο το Σύμπαν που γεννά την φωτιά, τις κρούσεις, τη διαδοχή και τον αιώνιο κύκλο της ζωής. Καλός είναι ο κόσμος εκείνος όπου η Υλη έχει επιβληθεί κατά τρόπον που να στέκει πλέον ακίνητη. Ο πόλεμος, η βία και η φθορά εξαφανίζονται. Αλλά δεν χρειάζεται, λένε, ούτε διαλογισμός, ούτε ασκητισμός,

παρά αδιάκοπο κυνήγι των υλικών αγαθών σε σημείο που η πλήρης απόκτησή τους να σημάνει και την ολοκλήρωση". Αυτά λένε οι λάτρεις του Νέου Κοσμοειδώλου, που όσο κι αν αγωνίζονται δήθεν για την ποικιλία και την πολυφωνία ως εκφραστές μια απέραντης δημοκρατικότητας, η ουσία είναι πως την α-ναιρούν και την εξολοθρεύουν. "Εχεις το δι-καίωμα να πεις ο,τιδήποτε, είσαι ελεύθερος", φωνάζουν. Παράλληλα όμως έ-χουν εγκαθιδρύσει το μύθο του μηδενός, ένα άπειρο που το αντιλαμβάνονται ασφυκτικά παντοδύναμο εναντίον εκείνου που θέλει να επαναστατήσει. Ετσι κηρύττοντας τη μα-ταιότητα τούτης της ζωής (της παραδοσιακά έντιμης) σπέρνουν μια θλίψη που συχνά κα-ταβάλλει όποιον αρνείται το Κοσμοείδωλο και τον σπρώχνει στον ωχαδελφισμό. Αυτό είναι το όπλο τους. Κι αυτή η δύναμή τους: Η αδυναμία που μας κυριεύει όταν νομίζουμε πως όντως τα ιστορικά αποτελέσματα εξη-γούνται από γενικότερα φαινόμενα και κοι-νωνικές αλληλεπιδράσεις και μόνον. Ας οπλιστούμε με αποφασιστικότητα λοιπόν κι ας τους συντρίψουμε. Πάνω απ' τα φαινόμενα στέκονται οι άνθρωποι, οι λιγοστοί. Και πά-νω απ' τις περιόδους οι φυλές τους. Οι μαγι-κές κοινωνίες, μπορεί να έχουν χαθεί, οι μαγικοί άνθρωποι όμως όχι. "Μ' αρέσει και μένα να νιώθω πως είμαι ένας απ' τους περα-στικούς άρχοντες του Ελληνισμού", έλεγεο Δραγούμης. Κάτι σαν αυτό που έγραφε κι ο φασίστας Βιλφρέντο Παρέτο: "Η ιστορία εί-ναι το νεκροταφείο των αριστοκρατών".

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΝΟΗΜΑ ΤΟΥ "ΠΟΛΕΜΟΥ"

Ο Προμηθέας εδέχθη την ασφυκτική πίεση του Κρατους και της Βίας. Δεν θα επι-τρέψουμε αποσυμβολισμούς. Ωστόσο η αξία των προσώπων των μυθικών χαρακτήρων δεν είναι μονομερής. Με βεβαιότητα υπερθεμα-τίζουμε την άποψη πως τόσο η ανθρώπινη ελευθερία και δράση όσο και η απόλυτη σο-βαρότητα της κοσμογονικής αρχής ενός α-παράβατου νόμου αποτελούν αναγκαία μέρη της αντισταθμιστικής ισορροπίας των αλλη-λεπιδράσεων. Αυτά ήσαν τότε εύλογα και φυσικά. Σήμερα κονιορτοποιούνται γιατί κά-ποιοι κατευθύνοντες της κοινής γνώμης πι-στεύουν πως η βία είναι ο μεταμφιεσμένος Σατανάς της μανιχαϊστικής τους σκέψεως. Ασχέτως εάν οι ίδιοι βίαια επιβάλλουν αυτό σε βάρος εκείνων που υποστηρίζουν το αντί-θετο, καταλήγοντας σε αντίφαση. Οι πά-μπολλες θρησκείες που διεκήρυξαν την καταδίκη της βίας αναντίρρητα το έπραξαν για να παραγράψουν τη θεώρηση μιας στυ-γνής βιολογικής ανακύκλωσης που' ναι φα-νερή από γεννέσεως κόσμου και για την οποία τα γεγονότα που εκτυλίσσονται σ' όλα τα επίπεδα σκέψεως, δράσεως και πολιτι-σμού εμπεριέχουν το στοιχείο της αντιπαρά-θεσης και του πολέμου. Ετσι απέφυγαν τη θέωση του ατόμου κι εύκολα οδήγησαν στην περιφρονητική παραίτηση της ζωής για την ευτυχία στον άλλο κόσμο. Παράλληλα όμως οι εκφραστές τους συχνά κατακρεούργησαν τους αντιπάλους τους κι αιματοκύλισαν την ανθρωπότητα. Ποιός κοροϊδεύει ποιόν; Το ιδεολόγημα της πλήρους αρνήσεως της βίας σκοντάφτει σ' ένα τεράστιο πρόβλημα: Αρ-νείται την ίδια τη ζωή. Δεν θα εξυμνήσουμε τη βία. Αλλά ούτε και θα την καταδικάσου-με. Θα την ερμηνεύσουμε μόνον και αυτό φτάνει. Γιατί ο κόσμος των προβάτων όπου κάποιοι μας ωθούν είναι το τέλμα της ιστο-ρίας της φυλής μας που αυτοί επιδιώκουν. Κάτι σαν την αντίφαση του Νέου Κοσμοει-δώλου της μη-βίας και της συναδέλφωσης: Εχει ως ιστορική αναγκαιότητα την νίκη των "Συμμάχων" στο Β μεγάλο πόλεμο. Δηλαδή το θεαματικό μανιτάρι πάνω απ' τους αμέτρη-τους νεκρούς της Χιροσίμα και του Ναγκα-σάκι...

Ο Μονοθεϊσμός ξεγυμνώνει τον κόσμο απ' το μυθικό του ένδυμα κι ως αφήσαμε πριν να φανεί, αυτό συνεχίζεται μ' αμείλικτο τρό-πο και σήμερα. Δίκαια ο εθνικοσοσιαλιστής Χάιντεγγερ πίστευε πως "το κακό είναι ο γο-νιμοποιητής της ιστορίας". Τι θα γινόταν χω-ρίς αυτό; Πώς θ' αναπτύσσονταν οι μηχανισμοί άμυνας ενάντια σε κείνο, ανα-γκαίες άλλωστε προϋποθέσεις για την εξέλι-ξη; Το απέδειξε ο ίδιος όταν παρ' ότι φιλόσοφος επιστρατεύτηκε πρόθυμα στα "Φόλκστουρμ" για να υπερασπίσει την πα-τρίδα του. Δεν νίκησε όμως κι ο μαθηματικός κόσμος που προέκυψε απ' τα μάτια του Χρι-στιανισμού (όπως χαρακτηριστικά έλεγε) πέραν της αισθητικής του, διετήρησε το νό-μο του Ιαχβέ, την αιτιότητα ενός κόσμου με συνεχή τάση ομογενοποίησης. Γιατί η βία είναι επιφανειακή. Σημασία έχει τι κρύβεται πίσω απ' αυτήν. Για παράδειγμα η υπεράσπι-ση της Τιμής και της Πατρίδας ή μια άλογη ψυχασθενική επιθετικότητα; Σήμερα όμως

επιδιώκεται μια δίχως έρευνα κατάργηση της βίας ή του "κακού" (όπως αυτό απορρέει απ' τη νέα νομιμότητα της σκέψεως) και κατά συνέπεια η ίδια η κατάργηση της ιστορίας.

Πολύ πριν ο Ηράκλειτος αποδώσει την αρμονία του σύμπαντος μέσα από έναν αδιάκοπο πόλεμο αντιθέτων στοιχείων κι αυτός ακόμη ο Αναξίμανδρος διακήρυξε την αδυσώπητη ανακύκλωση των βιαίως αναπαραγομένων σωμάτων του Απείρου, η ανυπέρβλητη μυθολογία είχε ήδη θέσει τις γραμμές της πολεμικότητας σε μια αήθικη - πέραν της μετέπειτα ηθικής, ή ανηθικότητος - αντιλήψεως της ζωής. Ενα τραγούδι θείο για τους αγωνιστές της προομηρικής περιόδου. Κατά την άποψη του Νίλσον ο μύθος ενός βασιλιά που συγκεντρώνει τους εχθρούς και τους ήρωες, που εμπλέκεται στους άθλους και στο αιώνιο παιγνίδι. Κι η γέννεση του κόσμου, η θεομαχία, η γιγαντομαχία. Μήπως θα καταργήσουμε όλα τούτα χάριν της σύγχρονης ηθικής; Γιατί ο Σέλλιγκ διαβλέπει στις θεότητες την έκφραση μιας σειράς αρχών, εκφράσεις και οι ίδιες της αυτής συλλήψεως του θεϊκού; Διότι απλά και ο Αρης αποτελεί την ιερή αρχή του πολέμου. Τους "αρρηιφάτους" υμνεί ο Ηράκλειτος, τους νεκρούς του πολέμου. Ας μην λησμονούμε πως και ο ίδιος στην εποχή του με τον ίδιο κι ακόμη μεγαλύτερο θυμό κατακεραύνωνε τους οπαδούς των Πυθαγορείων, των μυστηρίων και των Ορφικών για την άρνηση της έσχατης ολοκλήρωσης. Η Ντιόν Φόρτσουν ακόμα μακρύτερα πηγαίνοντας θα γράψει πως οι θεοί δεν είναι παρά ενσαρκώσεις σκεπτομορφών του συλλογικού ασυνειδήτου μιας φυλής στο αστρικό πεδίο.

Και ο τελετουργικός μύθος που θα καταγράψει ο Γιουγκ μέσα στα όνειρα, το αστείρευτο παιγνίδι του πολέμου και της φωτιάς είναι μάλλον αυτή η σκεπτομορφή, ένα αρχέτυπο αρκετά παραγνωρισμένο σήμερα εξ' αιτίας του σκόπιμου παραγκωνισμού της ασύνειδης πτυχής της προσωπικότητας. Της προσωπικότητας που καλείται να πνίξει τα ίδια τα ορμέμφυτά της για να επιτύχει την συμφωνία με τις επιταγές του νέου τρόπου ζωής. Καταπάτηση δηλαδή των εσώτερων κινήτρων για κινητικότητα, επιθετικότητα και τόσων άλλων. Δυσαρμονικά κίνητρα θα πουν ίσως κάποιοι θιασώτες του άκρατου ορθολογισμού που μάλλον λησμονούν ότι η ΑΡΜΟΝΙΑ στην ελληνική μυθολογία ήταν κόρη της ένωσης του Αρεως και της Αφροδίτης, δηλαδή του έρωτος και του πολέμου. Ας σταθούμε όμως εδώ πέρα για λίγο. Ο Βάγκνερ συγκεντρώνεται και άξαφνα προσφέρει στην ανθρωπότητα ένα μοναδικό δημιούργημα που διαπραγματεύεται την γερμανική μυθολογία. Ο Τσαϊκόφσκυ εμψυχώνει την έγερση του πανσλαβισμού. Ο Ντελακρουά εμπνέεται απ' την Ελληνική Επανάσταση. Ακόμη και το μοντέρνο τερατούργημα της Γκουέρνικας αναφέρεται στο αποτέλεσμα του πολέμου. Σήμερα οι ειρηνόφιλοι επισκέπτες των μουσείων μας θαυμάζουν τ' αετώματα της Γιγαντομαχείας και τ' αγγεία με τις πολεμικές παραστάσεις. Στριμώχνονται στο θέατρο της Επιδαύρου για να θυμηθούν τους Τραγικούς των οποίων η θεματολογία ουκ ολίγες φορές αναδεικνύει τους πολέμους. Ερωτας και πόλεμος, γυναίκα και ήρωας, ομορφιά και θάνατος, ορίστε το αιώνιο μοναδικό ζευγάρι της παγκόσμιας καλλιτεχνικής θεματολογίας!

Λένε πως ο πόλεμος είναι τρομερός. Είπε μήπως κανείς πως είναι ορειβατικός περίπατος; Ομως η γεύση των απόλυτων συναισθημάτων είναι απλόχερα δική του. Σ' αυτόν οφείλουμε την ελευθερία μας σαν έθνος (αν και κάποιοι Ελληνες είναι ακόμα υπόδουλοι), σ' αυτόν ακόμη - ακόμη χρωστάμε την οικονομική μας ζωή. Σ' αυτόν οφείλει η έννοια του "τραγικού" την ίδια της την ύπαρξη. Υπήρξαν άνθρωποι ωστόσο που ένιωσαν την πολεμική εμπειρία και τον πόνο του πολέμου κατώτερον απ' το προσωπικό τους αδιέξοδο. Η πίκρα της μάνας, μια ποιητική αποτυχία, η ερωτική απογοήτευση, να κάποια θέματα που οι ίδιοι άνθρωποι θεώρησαν βαθύτερα απ' τον πόλεμο τόσο ώστε να τον προτιμήσουν είτε ακόμη και να τον προκαλέσουν.

Τα μεταξύ Αισθητικής και μάχης σύνορα υπήρξαν ιδιαίτερα ασαφή ώστε οι φροϋδικοί ψυχαναλυτές αν τολμήσουν σήμερα κάποιον ελάχιστο αφορισμό θα πράξουν αυτόματα το ατόπημα να διαγράψουν τον παγκόσμιο πολιτισμό και δη τον Ελληνικό απ' την ιστορία της γης.

Η βία είναι η μαμή της ιστορίας είπε κάποτε ο Μαρξ. Γιατί κάποιοι το ξεχνούν; Αναφέρομαι στους οπαδούς μιας μοντέρνας τρισάθλιας, διαλεκτικής που κορδώνονται όταν αυτοανακηρύσσονται απόγονοι του Χέγγελ. Να όμως τι 'χε γράψει ο ίδιος: "Τα εδάφια της ειρήνης είναι ανύπαρκτα στην

παγκόσμια ιστορία!". Ο πλανήτης, το Σύμπαν, τα πάντα ωρύονται οι επιστήμονες γεννήθηκαν με βίαιο τρόπο. Και με βίαιο τρόπο, ακόμη και οι κριτικές απέναντι στη βία θρησκείες, σκιαγραφούν τη γέννεση του κόσμου από το Χάος, όσο και με βίαιο τρόπο - ιδιαίτερα γλαφυρό - περιγράφουν τη συντέλειά του. Θαυμάζω ακόμη και κάποιους εβραίους ψευδοεπιστήμονες του στρουκτουραλισμού (της ιστορικής μεταανθρωπολογίας) που ενώ παραδέχονται τη βία συχνά και ως προταίτιο αλληλεπιδράσεων λαών και φυλών, εν τέλει την σπρώχνουν στο κολαστήριο και την καταδικάζουν. Σύμφωνοι, οι Ιουδαίοι δεν ήταν λαός πολεμικός. Δεν ήταν όμως βίαιος;

Μάλλον θίγουμε τώρα το πρόβλημα της ηθικοποιήσεως ή του αφορισμού της. Και καλώς πράττουμε γιατί πρέπει να πάρουμε θέση. Μην ξεχνούμε όμως ποτέ το συλλογισμό του Χάιντεγγερ "Η πείρα του θανάτου και η ηθικότητα συμβαδίζουν". Εχουμε αίσθηση του χρόνου και της τραγικότητας αυτής της ζωής και φοβούμενοι ή αψηφώντας το θάνατο είμαστε ελεύθεροι για το αν θα αποδεχθούμε τα στερεότυπα και τους θεσμούς της κοινωνικότητός μας ή αν θα τους απορρίψουμε. Κι έχει σημασία να ξέρουμε εάν ο λόγος που φερόμαστε ευγενικά στο γείτονα είναι το συμφέρον (ευρύτερα και ο φόβος του θανάτου) ή η κοινή πίστη σ' ένα ανώτερο ιδανικό που εν τέλει είναι η ίδια η κοσμοθεωρία μας για τούτη τη ζωή μας και για καμμίαν άλλη. Εδώ λοιπόν θα κάνουμε τον διαχωρισμό μας, εδώ που η χορδή της ηθικής τέμνεται απ' τα αλληλοσυγκρουόμενα στρατόπεδα του ελληνικού πολιτισμού και της σημιτικής συμπεριφοράς. Δεν λέω σκέψεων, όχι. Γιατί οι πράξεις ως αρχές πολιτισμού είναι αυθόρμητες κι όπως είπε ο Γκαίτε στο στόμα του Φάουστ "οι πράξεις προηγήθηκαν του λόγου" είναι οι κατ' εικόνα και ομοίωση του εκδικητικού θεού άνθρωποι της βιβλικής ερήμου ή κατ' εικόνα και ομοίωση των ομηρικών ηρώων Θεοί του Ολύμπου που εκφράζουν καλύτερα την πεποίθησή μας; Μήπως δεν είμαστε Ελληνες στην ηθική του ανθρωπομορφισμού των προγόνων μας; Σίγουρα ναι. Εντοπίσαμε τη διαφορά και προκαλούμε επιτέλους τους επικριτές μας: "Βία στον Ομηρο, βία στην Παλαιά Διαθήκη. Η πρώτη τις τιμής και του Απολλώνιου Λόγου και η δεύτερη προϊόν του πλέον δύσπεπτου σκοταδισμού και των χαμερπών ενστίκτων που δεν κρύβονται ούτε καν κάτω απ' τον οποιοδήποτε Διονυσιασμό του χειρίστου είδους!".

ΜΟΡΦΕΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

Η βία στον ελληνικό πολιτισμό κρύβει τεράστια ερωτηματικά. Η ανεξάντλητη δημιουργική δυνατότητα του λαού μας κατόρθωσε συχνά να υπερκεράσει τα πλήγματα της εφαρμογής της ακόμη και σ' ενδότερες κοινωνικές διενέξεις ώστε ν' αποκρυσταλλώσει στα πρόσωπα που την εκπροσωπούσαν κάποιους μύθους, συχνά ζωντανούς. Το να αναδείξουμε άλλωστε την παρουσία του γένους μας, τα έθιμα και τα ήθη μας απ' τον Ηρακλή διαμέσου του Διγενή Ακρίτα ίσαμε τον Νικηταρά, δεν είναι δα και κάτι πρωτότυπο. Πρωτότυπη μάλλον είναι η άρνηση των σύγχρονων παρακμίων να χωνέψουν πως τα πλείστα πρόσωπα του ιστορικού μας πανθέου είναι πρόσωπα βίας, πολεμικής συμπεριφοράς στο επίπεδο του κώδικα τιμής. Ωστόσο προκαλεί περιέργεια για έρευνα η μυθοποίηση ατόμων με ομολογουμένως αρνητική κοινωνική συμπεριφορά, όπως για παράδειγμα του Νταβέλη ή του ληστή Μπιρμπίλη και πολλών παρόμοιων περιπτώσεων. Είναι ευδιάκριτη η κοινωνική ανοχή του λαού για τις ανομίες τους εφ' όσον η κατά τ' άλλα συμπεριφορά τους είναι ανδροπρεπέστατη και ηρωική. Σκεφτείτε ότι για τη σύγκρουση του Νταβέλη με τον Μέγα είτε για το θάνατο του Μπιρμπίλη η διαιώνιση της συμπλοκής των υπερβαίνει τα όρια του Μύθου και όπως στα μεσαιωνικά τραγούδια και στ' ακόμη παλαιότερα περικλείει πασίγνωστες μορφές αισθητικής και τραγικά στοιχεία μιας παράδοσης που εκτείνεται μέχρι την αρχαιότητα: Η συνήθης προδοσία, πιο πριν η οιωνοσκοπία στην ωμοπλάτη σπάλα του κλεμμένου σφαχτού για έναν άδικο θάνατο, η τραγική αντιπαράθεση μ' έναν σταυράδελφο και τόσα άλλα. Τι θα γινόταν αν μεταφέραμε τα πρόσωπα αυτά στα σήμερα; Ειλικρινά δεν μπορώ να απαντήσω. Ισως ο νέος ορθολογισμός να τα καταδίκαζε πάνω στ' αποκαΐδια του εθιμικού μας δικαίου. Ισως και όχι. Ισως και να μην είχαν οι ίδιοι τη μυρωδιά του βουνού και του πελάγους που διάκρινε τους ληστές και τους πειρατές των χρόνων εκείνων. Ας μην ξεχνάμε πως οι φυλακισμένοι του 19ου αι. πρόθυμα πολέμησαν

για την πατρίδα στην εθνεγερσία και πολλοί ακόμα και όταν μπόρεσαν να κρυφτούν ή να συνεχίσουν την εγκληματική τους ζωή δεν το έπραξαν, παρά σκοτώθηκαν ηρωικά. Μάλλον δεν φαντάζομαι το ίδιο για τους εμπόρους ναρκωτικών και τους πολιτικούς απατεώνες. Είτε πάλι για τους αμέτρητους ξένους που βρίθουν στις φυλακές μας. Απλά γιατί όλοι αυτοί υπηρετούν πιστά το κοσμοείδωλο που τους προσφέρουν χωρίς φυσικά να μπορώ ν' αρνηθώ κάποιες ελάχιστες εξαιρέσεις φυλακισμένων για λόγους τιμής κυρίως. Κι ας τονίσουμε εδώ την αρνητική συμβολή της χυδαίας τηλεόρασης και της σύγχρονης ομογάλακτης "τέχνης" που προβάλλουν ένα πρότυπο βίας ανερμάτιστα εγκληματικό και παράλογο, πάντα ωμό στα πλαίσια ενός ακάθαρτου Αμερικανισμού κι ενός εβραιοκρατούμενου Χόλλυγουντ. Διαπίστωση που εύκολα κάτω δραττόμενος της ενθυμίσεως του Εβολα που χαρακτήριζε αυτήν ακριβώς τη "νεγροποιημένη Αμερική" για τον ωμό τρόπο παρουσίασης κάθε κοινωνικής εκδήλωσης με έκδηλο βαρβαρισμό και χονδροειδή κυνικότητα. Θεωρείτε τυχαίο που οι σταθμοί προβολής τέτοιων κατασκευασμάτων βίας δεν παρουσιάζουν ουδένα έργο της ελληνικής εποποιίας, ενώ αντιθέτως με συνεχείς εκπομπές καταδικάζουν την πολεμικότητα; Δεν είναι φανερό του που αποβλέπουν με την προπαγάνδα της σύγχισης;

Οπως και να 'χει η ποινικοποίηση της εθιμικής βίας συγκέντρωσε σοβαρά προβλήματα στις παραδοσιακές κοινότητες του λαού μας κι αντί να εξαφανίσει τη "βεντέτα" αντιθέτως την ανέπτυξε ακριβώς γιατί πολλοί βρήκαν την ευκαιρία να εγκληματίσουν μη φοβούμενοι τ' αντίποινα του συντοπίτη τους, αντίποινα που τελικά εφαρμόστηκαν. Δεν έχουμε κανένα λόγο ν' απολογηθούμε για τη σύγχρονη βία λοιπόν αφού είναι κυρίως άλογη εν αντιθέσει με κείνη που εμείς ανάλογα τις περιστάσεις πρεσβεύουμε σ' έναν κόσμο αρχών και αξιών. Απόρροια, τούτης της τεράστιας σύγχισης είναι και τα θεωρητικά αδιέξοδα του νέου κοσμοειδώλου σ' ό,τι αφορά στα λεπτά ζητήματα της αυτοχειρίας και της ευθανασίας. Με την υπεραπλουστευτική του μέθοδο αδυνατεί να διαχωρίσει τις περιπτώσεις και βυζαντινολογεί ακατάσχετα. Την πρώτη, λαμπροί πολιτισμοί την εξύμνησαν δίνοντάς της ιδιαίτερη βαρύτητα για τις ξεχωριστές εκείνες περιπτώσεις που την θεώρησαν αναγκαία. Η περίπτωση του Αίαντα του Τελαμώνιου και των Σαμουράϊ είναι εντελώς διαφορετική από 'κείνη του δίχως ιδανικά και αξίες σημερινού αυτόχειρα που εύκολα φτάνει στην απόγνωση. Πώς ερμηνεύονται εδώ τα λόγια του Κυρίλοβ στους "Δαιμονισμένους" του Ντοστογιέφσκυ; "Σκοτώνω τον εαυτό μου για να δείξω την ανυποταξία μου και την νέα τρομερή μου ελευθερία!". Μήπως ο πρόδρομος μιας μηδενιστικής αντίδρασης; Και με ποιο ελάχιστο θάρρος θα λυθούν τα προβλήματα της ευθανασίας μέσα στον κυκεώνα των ψευδοανθρωπισμών που συχνότατα προσβάλλουν την ανθρώπινη απαίτηση για έναν στοιχειωδώς αξιοπρεπή θάνατο;

Φτάνουμε εύκολα σ' ένα απλό συμπέρασμα. Που οδηγεί το κοσμοείδωλο; Στη μεγάλη κατηγορία των προβάτων της νέας αστικής συμπεριφοράς και στη μικρότερη κατηγορία των εκμισθωμένων δολοφόνων. Με την εν γένει απόρριψη της πολεμικότητος στο πεδίο της τιμής δεν είναι καθόλου τυχαία η παράλληλη καταρράκωση των ηθών. Γιατί όσο αυτή υποστηριζόταν συνοδευόταν ταυτόχρονα από μια νοοτροπία αγώνα απόλυτα συνδεδεμένη με την εγκράτεια, την ευγένεια, τον ηρωϊσμό, τον αλτρουϊσμό και το αγωνιστικό ιδεώδες. Κι η πρώτη λαβωματιά παρουσιάστηκε στο θεσμό της οικογένειας. Πλήγωσε τον πατριαρχικό ρόλο κι άρχισε να εκφυλίζει μια αρχέγονη παράδοση που διακρινόταν στον άνδρα που υπεράσπιζε την οικογενειακή τιμή του στην ιδιαίτερη γη του πάντα με το σπαθί του. Αλλά δεν είναι η μόνη πληγή.

Η παρά φύσει ερμηνεία των πάντων επέτρεψε τη διαστρέβλωση του ίδιου του αθλητισμού και τα σύγχρονα παράγωγα της άλογης βίας περικύκλωσαν έναν θεσμό βίας με σαφώς ωστόσο εξωραϊσμένο περιεχόμενο. Η φύση του αθλητισμού ήταν δεδομένη. Αναπαράσταση του πολέμου και θεσμός προετοιμασίας του, κατοχυρωμένος ωστόσο από το τριαδικό σύστημα: αντίπαλος - κριτής αντίπαλος. Αγωνίσματα όπως το παγκράτιο, η πάλη, η πυγμή, ο ακοντισμός, η οπλιτοδρομία και τόσα άλλα εξέλισσαν την πολεμικότητα αναπτύσσοντας και την άμιλλα. Μας δίδαξαν ωστόσο το αντίθετο. Ασέλγησαν στο σώμα του αθλητισμού και έκραξαν την "ειρηνική" του διάσταση και τον ισοπεδωτισμό. Αποκήρυξαν το φυλετικό του περιεχόμενο και τις πατρογονικές του διαστάσεις. Κι αυτό όταν το ίδιο το κίνημα της Γυμναστικής του Γιαν γεν-

νήθηκε για την απελευθερωτική προσπάθεια των Γερμανών. Οταν ο Βαρώνος Ντε Κουμπερτέν δήλωνε πως "το χαρακτηριστικό του Ολυμπισμού είναι ο αριστοκρατισμός" και ως φανατικός στρατοκράτης διεκήρυττε πως "η λαχτάρα της μάχης είναι ριζωμένη στην ανθρώπινη φύση" παροτρύνοντας τη γαλλική νεολαία να πολεμήσει για την πατρίδα της. Οταν οι πρώτες γυμναστικές ασκήσεις των εγχειριδίων του 19ου αι. υπεδείκνυαν ασκήσεις των πρωσσικών κανονισμών στρατιωτικής εκγύμνασης και φυσικά τη στιγμή που η παράδοσή μας θύμιζε την απαγόρευση της συμμετοχής δούλων και βαρβάρων.

Τα λόγια του "πατέρα της Γυμναστικής" Γιαν για την "προστασία της νεολαίας απ' τη μαλθακότητα και την υπερβολή και τη γερή της προετοιμασία για την επερχόμενη πάλη για την πατρίδα" που αποτελούσαν συνέχεια του θεσμού της "εφηβείας" των αρχαίων Αθηναίων και των "ιλών" της Σπάρτης φυσικά αποκρύφτηκαν. Και η αμέτοχη σε τέτοιους φυσικούς θεσμούς νεολαία φυσικό είναι να ρέπει σε άλογες βιαιότητες στους ήδη εκφυλισμένους χώρους της "αρένας" και όχι της "Ολυμπίας", αφού τα αποθημένα της δικαίως είναι τεράστια.

ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Το προαναφερόμενο κοσμοείδωλο άρπαξε την πολεμικότητα την ενταγμένη στο μύθο και στη μεταφυσική και τη διαμέλισε για να της δώσει δύο βασικές πλέον κατευθύνσεις. Πρώτα στην "έννομη" βία του αστικού καθεστώτος τόσο των πρώην κομμουνιστών όσο και σύγχρονων δυτικών πολιτευμάτων με τη μορφή της στυγνής προστασίας των υλιστικών συμφερόντων. Αναμφισβήτητα πρόκειται για μια ιστορική συνέχεια των "εντολών του Ιουδαϊκού νόμου" όπου συνετρίβη η παραδοσιακή ευρωπαϊκή ιεραρχία με την αποσαρθρωτική επιβολή της "ιεράρχησης" και του "ιεραρχισμού". Κατόπιν όπως ήταν φυσικό οδήγησε τους λιγοστούς αγανακτούντες στο δεύτερο είδος της "άναρχης" βίας που εκδηλώνεται συνήθως δίχως ηγεσία και με μηδενιστικές προοπτικές καταδικασμένη σ' ένα διαρκές αδιέξοδο. Είναι βέβαιο πως συχνά αυτή ελέγχεται και προγραμματίζεται από τα ανώτερα κέντρα παραπληροφόρησης και προπαγάνδας αποδιοργάνωσης της κοινής γνώμης. Ακόμα όμως και όταν αυτονομείται επιφέρει καταρράκωση αξιών και καταλήγει στην αυτοαναίρεση ακριβώς γιατί μια υποθετική της επικράτηση προϋποθέτει αυτόματα την ανάγκη του "οργανικού" και καθώς δεν εμπεριέχει η ίδια στοιχεία ιεραρχίας μοιραία καταλήγει στην ιουδαϊκή ιεράρχηση για ν' αποκτήσει τη στοιχειώδη της νομιμότητα. Πέρα απ' αυτές τις βίες όμως σαφώς βρίσκεται η αναζωπυρωμένη εθνικοσοσιαλιστική πολεμικότητα των τελευταίων ετών που στις μέρες μας αναπαριστά την άρνηση ένταξης στο νέο κοσμοείδωλο. Μια ομηρική προοπτική αφού οι συνθήκες την περιορίζουν στην έξαρση του ατομικού ηρωϊκού στοιχείου και στην ανάπτυξη μιας συμπεριφοράς μεσαιωνικού χαρακτήρα. Αντλεί τις δυνάμεις της απ' την εσωτερική δύναμη των οργάνων της θυμίζοντας τους κύκλους των ιπποτών με τον αυτόνομο ηθικό χώρο κι έχει χαρακτήρα όσο και χρώμα μυθικό. Δημιουργεί κώδικες τιμής κι επαναφέρει σταδιακά την επαναμυθοποίηση του κόσμου με στοιχεία αρχετυπικά. Προστατεύει τα λάβαρά της, τους χώρους της και σταδιακά εξελίσσεται σ' ένα πρότυπο δυναμισμού κι ανδροπρεπισμού δίχως ποσοτικές βλέψεις όσο ποιοτικές. Διακηρύττει μετά από αιώνες ξανά πως δεν υπάρχει λογική αντινομία μεταξύ ζωής και θανάτου κι αποδέχεται τους φυσικούς νόμους μέσα από το "ερασιθάνατο" πρότυπο του Συκουτρή. Αυτή 'ναι η δική μας πολεμικότητα. Γνωρίζουμε πως κι αυτός ο φυσικός θάνατος είναι από μόνος του μια βίαιη ενέργεια αναγκαία ωστόσο για την αξιοποίηση του ζωτικού χώρου από κείνους που γεννιούνται. Ενα κατά συνέπεια φυσικό αξίωμα αποδοχής και συντήρησης της ενδογενούς βίας των οργανισμών. Είναι ο πολεμικός αγέρας που θ' ανεμίσει ξανά τα φουσκωμένα λάβαρα των κεντημένων λιονταριών μας και θα ξεδιπλώσει τα μπαϊράκια των αετών μας στη μελανοπόρφυρη Γη των ονείρων μας όπου ο πατέρας Ηράκλειτος θα μας τραγουδήσει πως "τους νεκρούς του πολέμου τιμούν οι Θεοί". Και μεις θα του απαντήσουμε με τον νιτσεϊκό Ζαρατούστρα και τον πάνσοφο Εβολα "Είμαστε οι άνθρωποι της Νέας Παρατάξεως, οι αντιαστοί με την πιο ηρωική, αριστοκρατική αντίληψη της ζωής. Γιατί περιφρονούμε την άνετη ζωή, γιατί δεν έχουμε την ανάγκη της σιγουριάς, αλλά γιατί επιδιώκουμε μια διαρκή ένωση της ζωής με τον κίνδυνο κάνοντας πράξη την αμείλικτη γυμνή ιδέα όσο και τη δράση".

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Το παρακάτω κείμενο είναι από ομιλία που πραγματοποιήθηκε στα Κεντρικά Γραφεία του Κινήματός μας και είχε θέμα τους διωγμούς των Ελλήνων (Εθνικών) από τους Χριστιανούς.

Συναγωνίστριες, συναγωνιστές. Η σημερινή μας ομιλία έχει ώς θέμα της, τις διώξεις των Ελλήνων (Εθνικών) από τους χριστιανούς, τους πρώτους αιώνες επικρατήσεως του χριστιανισμού και συγκεκριμένα από τον Κωνστάντιο μέχρι και τον 10ο αι. περίπου.

Καταρχάς δεν πρέπει να θεωρηθεί από κανέναν, ότι σήμερα, από αυτό εδώ το βήμα κάνουμε κριτική του χριστιανισμού ως θρησκείας. Αυτό αποτελεί ξεχωριστό κεφάλαιο, το οποίο σήμερα δεν θα μας απασχολήσει και εκτός αυτού, υπόκεινται στις προσωπικές αντιλήψεις, το κατά πόσον επιδέχεται ο χριστιανισμός βελτιώσεις ή και διαφοροποιήσεις και προχωρώντας ακόμη περισσότερο στο κατά πόσο αρμόζει ως θρησκεία στη φυλή μας.

Σήμερα απλώς, θα γίνει μια καταγραφή γεγονότων, αληθών ιστορικών γεγονότων που έλαβαν χώρα και έκταση σε μία συγκεκριμένη περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Είναι γνωστό επίσης ότι οι θρησκείες πάμπολες φορές, χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται ακόμη ως μέσα για την επίτευξη συγκεκριμένων σκοπών όπως κι αν ονομάζονται αυτοί οι σκοποί, εθνικοί, κοινωνικοί, οικονομικοί, πολιτικοί. Το σίγουρο πάντως είναι όσον αφορά τους αιώνες στους οποίους θα αναφερθούμε ότι η χριστιανική θρησκεία υπήρξε όπλο στα χέρια ανθελλήνων. Φυσικά εις τις τάξεις αυτών των ανθελλήνων, περίοπη θέση κατέχουν οι γνωστοί και μη εξαιρετέοι αιώνιοι εχθροί μας, οι εβραίοι εν αγνοία τις περισσότερες φορές και των ιδίων των χριστιανών, οι οποίοι τυφλωμένοι από το μίσος και την αμάθειά τους δεν είχαν καταλάβει ότι πρόσφεραν υπηρεσία υψίστης σπουδαιότητος σε αυτούς. Πριν αρχίσουμε την παράθεση όλων αυτών των καίριων για τον Ελληνισμό πληγμάτων, θα πρέπει να σταθούμε σε ένα πολύ σημαντικό γεγονός, που δεν είναι καθόλου γνωστό και που εν τούτοις δημιούργησε τις συνθήκες, πάνω στις οποίες εστηρίχθησαν οι χριστιανοί για την εξόντωση του Ελληνισμού.

Πρόκειται για την εξάμηνη τρομακτική επιδημία του 166 μΧ - μια δεκαετία περίπου, πριν την γνωστή περιήγηση του Παυσανία που στην Ελλάδα βρίσκει ουσιαστικά μια ημιέρημη χώρα - και για τον άγριο λοιμό που την ακολούθησε που από κοινού σάρωσαν κυριολεκτικά την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, θανατώνοντας τεράστιους πληθυσμούς στην πλειοψηφία τους κατοίκους πόλεων κάι ανάμεσα τους την αφρόκρεμα της διανοήσεως της εποχής.

Ετσι αυτή η μεγάλη επιδημία μέσα σε 6 μήνες έδωσε το τελικό κτύπημα στα προικοισμένα μυαλά και ταλέντα, σε όλη την διανόηση της αυτοκρατορίας. Μια παράδοση χιλιετιών διακόπηκε απότομα. Μέσα σε εκείνον τον αποκεφαλισμένο διανοητικά και όχι κοινωνικά, οικονομικά, ή ηθικά χρεωκοπημένο κόσμο είναι λοιπόν που στα επόμενα χρόνια συνέβη η μεθοδική κατάληψη όλων των δυναμικών στοιχείων εξουσίας και κατεστημένου της αυτοκρατορίας από τον πολιτικό βραχίονα της χριστιανικής θρησκείας.

Και εκεί έγινε η τραγική μεταστροφή που σύντομα θα σηματοδοτούσε την καθολική επίθεση ενάντια στο μόνο κομμάτι του Αρχαίου κόσμου που δεν ήταν ακίνητο ή νεκρό: ενάντια στον Ελληνισμό.

Ξεκινούμε λοιπόν με τον "Μέγα" Κωνσταντίνο. Αυτός ξεκινά μια συστηματική λαφυραγώγηση των ιερών και ναών των Ελλήνων. Ετσι πολλά φημισμένα έργα τέχνης πήραν το δρόμο για την καταστροφή και τα χυτήρια. Στην συνέχεια ο Κωνσταντίνος θέλοντας να επισημοποιήσει ακόμη περισσότερο τις ενέργειές του, προχώρησε στον διορισμό δύο επιτρόπων που αντικειμενικός τους σκοπός ήταν η δήμευση όλων των χρυσών αντικειμένων των ναών καθώς επίσης και η δήμευσις των κτημάτων τους.

Προαιώνιες Ελληνικές περιοχές αφελληνίστηκαν από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα. Θέλοντας να μετατρέψει τον Αθω - με προτροπή της θεομανούς μητέρας του - σε μοναστικό κέντρο, κήρυξε σκληρό διωγμό εναντίον όλων των Ελλήνων της χερσονήσου την οποία ουσιαστικά εκκένωσε κι έφερε μετά ξένους εκχριστιανισμένους πληθυσμούς για να προετοιμαστεί η μετατροπή αυτής της περιοχής Αρτεμιδικής λατρείας σε εν κράτει κράτος του αντρικού μοναχισμού. Τα Ελληνικά ιερά εκθεμελιώθηκαν, το πανάρχαιον "Αθώον" δηλ. ο βωμός και το μεγαλειώδες άγαλμα του Αθώου Διός γκρεμίστηκε και η χερσόνησος κατέληξε από μυητικό - λατρευτικό κέντρο της Θεάς της άγριας φύσης και της αγνότητος Αρτέμιδος και εν μέρει άβατο για τους άνδρες σε "περιβόλι της Παναγίας" και άβατο για τις γυναίκες.

Εκτός όμως από τις παράπανω ενέργειές του, ο Κωνσταντίνος φάνηκε και πολύ παραπάνω από ασεβής προς τα Ελληνικά ιερά, τα οποία κατα-

λεηλάτησε για να διακοσμήσει την πόλη του. Έκλεψε αγάλματα κι αφιερώματα από τους Δελφούς, απήγαγε το λατρευτικό άγαλμα του Πύθιου Απόλλωνος και τον πολυθρύλητο τρίποδα της Πυθίας και τα μετέφερε ως τρόπαια στην "Νέα Ρώμη". Επίσης έκλεψε το λατρευτικό άγαλμα από το Ιερόν του Απόλλωνος στο Ίλιον (Τροία) για να το διαμορφώσει σε...απεικόνιση του εαυτού του ως "Βασιλεύς Θεός Ηλιος και Ανίκητος" (!) Γίνεται λόγος για συνολικά 427 κλεμμένα Ελληνικά αγάλματα Θεών και Ηρώων, μαζεμένα στην αρχική εκκλησία της Αγίας Σοφίας που αργότερα θα τα εξαφανίσει ο μέγας "ειδωλομάχος" Γιουτπράδα (Ιουστινιανός).

Ο διάδοχός του Κωστάντιος (337 - 361) θα απαγορεύσει ρητά "επί ποινή θανάτου" "πάσα τοις ειδώλοις θυσία" Για πρώτη φορά έθεσε εκτός νόμου το "ελληνίζειν" και την παραδοσιακή μαντική. Το έτος 341μ.Χ. και αρκετά αργότερα διέταξε το σφράγισμα των Ελληνικών ιερών ή την βεβήλωσή τους με την παράδοσή τους σε χαρτοπαίκτες και πόρνες. Παράλληλα απαγόρευσε "επί ποινή θανάτου" τις θυσίες και την λατρεία των αγαλμάτων, με τα έδικτα του 353, 354 και 356. Την ίδια εποχή πρέπει να γενικεύεται η λεηλασία των ιερών της υπαίθρου, από χριστιανούς ασβεστοπαραγωγούς - στα ασβεστοκάμινά τους μετέτραπαν τα μαρμάρινα αγάλματα και οικοδομήματα σε...ασβέστη! Τις κακουργίες των οποίων, προσπάθησε να διορθώσει αργότερα με αποκαταστάσεις στα λίγα χρόνια της Βασιλείας του, ο Ιουλιανός ο λεγόμενος και "παραβάτης".

Δεν θα επεκταθούμε εδώ περισσότερο εις το έργο του Μεγάλου αυτού πραγματικού Ελληνος - Αυτοκράτορος. Θα σταθούμε μόνον εις τις συνθήκες του θανάτου του.

Την άνοιξη του 363 μ.Χ. ο Ιουλιανός έλαβε μέρος την εκστρατεία εναντίον των Περσών. Στην μάχη μπροστά στην πρωτεύουσα των Περσών Κτησιφώντα και ενώ ο Στρατηλάτης - Αυτοκράτωρ είχε ήδη κατανικήσει τους Πέρσες και τους Πάρθους, ένα δολοφονικό χέρι του έριξε ένα ακόντιο από πίσω, στα πλευρά.

Ο Λιβάνιος στον επιτάφιό του μας πληροφορεί, ότι κανένας Πέρσης πολεμιστής, δεν πήγε στον Βασιλέα Σαπώρ για να παραλάβει την αμοιβή, που αυτός είχε υποσχεθεί σε όποιον εσκότωνε τον Μεγάλο αυτόν Αυτοκράτωρ.

Ο Σωζόμενος αργότερα μας πληροφορεί - αφού προηγουμένως επαινεί τον δολοφόνο, που για την αγάπη του θεού και της θρησκείας έκανε μια τέτοια γενναία πράξη - ότι ο δολοφόνος ήταν άνθρωπος, που "αρνήθηκε την τιμή των θεών της υφηλίου" και συγκεκριμενοποιεί πιο κάτω ότι ήταν εξομώτης εβραίος. Ηταν 26 Ιουνίου του 363 μ.Χ.

Δεκαοχτώ έτη αργότερα και συγκεκριμένα το 381 μ.Χ., με νέο νόμο ορίζεται ότι οι Χριστιανοί, που θα επέστρεφαν στην Ελληνική Θρησκεία, θα ετιμωρούντο με στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων τους.

392 μ.Χ. Νέος νόμος από τον Θεοδόσιο τον Α. Με αυτόν κηρύσσεται και πάλι εκτός νόμου η Ελληνική θρησκεία. Απαγορεύεται η λατρεία των οικογενειακών και οικιακών θεοτήτων, όπως και η μαντεία από τα σπλάχνα των θυσιαζόμενων ζώων. Ετσι ορίζεται ότι για κάθε σπίτι στο οποίο θα εκαίετο θυμίαμα θα επεβάλετο η δήμευσις του. Ομως δεν φτάνει μόνον αυτό. Ακόμα και η παρακολούθησις από τρίτους μιας θυσίας ετιμωρείτο καθώς επίσης και...το να κοιτάζει κάποιος και μόνον τα Ελληνικά αγάλματα επέφερε βαριά τιμωρία. Στα 394 μ.Χ. και πάλι ο Θεοδόσιος, καταργεί με νόμο τους Ολυμπιακούς αγώνες. Απαγορεύτηκε με βαρειές χρηματικές ποινές κι αργότερα με την ποινή του θανάτου η Ελληνική θρησκεία, η είσοδος στους ναούς, οι θυσίες, η οποιαδήποτε πράξις λατρείας σύμφωνη με το Ελληνικόν πνεύμα.

392 μ.Χ. Νέος νόμος από τον Θεοδόσιο τον Α. Με αυτόν κηρύσσεται και πάλι εκτός νόμου η Ελληνική θρησκεία. Απαγορεύεται η λατρεία των οικογενειακών και οικιακών θεοτήτων, όπως και η μαντεία από τα σπλάχνα των θυσιαζόμενων ζώων. Ετσι ορίζεται ότι για κάθε σπίτι στο οποίο θα εκαίετο θυμίαμα θα επεβάλετο η δήμευσις του. Ομως δεν φτάνει μόνον αυτό. Ακόμα και η παρακολούθησις από τρίτους μιας θυσίας ετιμωρείτο καθώς επίσης και...το να κοιτάζει κάποιος και μόνον τα Ελληνικά αγάλματα επέφερε βαριά τιμωρία.

Η εφαρμογή των νόμων αυτών, έγινε με σκληρό και απεχθή τρόπο. Οι ίδιοι οι ιερείς πρωτοστατούσαν στο γκρέμισμα ναών, στις δολοφονίες Ελλήνων και εν τέλει στο διασυρμό του τρόπου ζωής του Ελληνισμού. Ο Λιβάνιος μέσα από τον περίφημο λόγο του "Περί Ιερών" προσπαθούσε να συγκινήσει την σκληρή ψυχή του Θεοδόσιου. Ομως ο κύβος είχε ριφθεί. Ο Ελληνισμός είχε ξεκινήσει πλέον για τα καλά την πορεία του μαρτυρίου του. Ενα πλήθος ναών γκρεμίζεται εκ βάθρων σε όλη την αυτοκρατορική επικράτεια. Χώροι απόδοσης σεβασμού προς το θείο μετατρέπονται σε χαρτοπαικτεία, πορνεία, αποθήκες. Σε ολόκληρη την επικράτεια χιλιάδες ναοί γκρεμίζονται. Υπάρχουν αναφορές για κατεστραμένους ναούς που φτάνουν τον απίστευτο αριθμό των εκατό χιλιάδων. Ο αριθμός αυτός αναφέρεται με κάθε επιφύλαξη.

Μόνον στην κυρίως Ελλάδα, φαίνεται να υπήρξε μια μικρότερης ευτυχώς εκτάσεως καταστροφή, λόγω του ισχυρού Εθνικού φρονήματος των Ελλήνων που τους οδήγησε και σε αντίσταση κατά της ισχυρής Βυζαντινής εξουσίας.

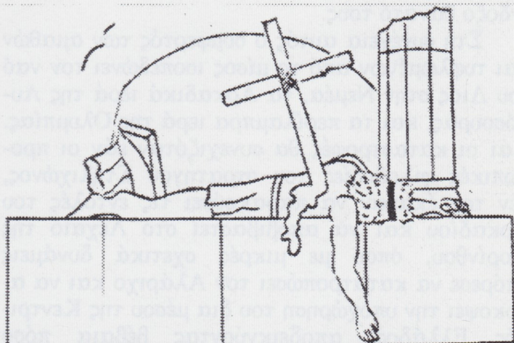
Το τίμημα όμως δυστυχώς ήταν πολύ μεγάλο. Δεκέμβριος του 390 μ.Χ. ο Γότθος στρατηγός Βοθέριχος, αρχηγός της Βυζαντινής φρουράς της Θεσ/νίκης προσπαθεί να επιβάλλει τον εκχριστιανισμό των Ελλήνων κατοίκων της πόλεως. Αποτέλεσμα η εξέγερσις του λαού που προσπαθούσε απεγνωσμένα να κρατήσει την εθνική και θρησκευτική του ταυτότητα. Η Γοτθική φρουρά στην αρχή αιφνιδιάζεται και πολλοί στρατιώτες και αξιωματικοί σκοτώνονται. Οταν ο Θεοδόσιος πληροφορείται το συμβάν, με δολιότητα, τάχα για να εξευμενίσει τα πνεύματα, καλεί τον λαό της πόλεως στον ιππόδρομο για να παρακολουθήσουν δήθεν ιπποδρομία. Εκεί σε 3 μόνον ώρες κατασφάζει με την βοήθεια των Γότθων πάνω από 7.000 Ελληνες (κατ'άλλους 15000) που δεν ήθελαν να βαφτιστούν. Βέβαια η εκκλησία καταδίκασε τον Θεοδόσιο για την γενοκτονία αυτήν προκειμένου να προλάβει μια νέα γενικευμένη εξέγερση στις Ελληνικές επαρχίες της Αυτοκρατορίας. Τον τιμώρησε να μην μπορεί να εισέλθει στην εκκλησία για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα και να μετανοήσει για την πράξη του. Ενδιαφέρουσα είναι η θέση που κράτησε ο Θεοδόσιος απέναντι στην εβραϊκή θρησκεία. Το 393 μ.Χ. ορίζει ότι η εβραϊκή θρησκεία είναι ανεκτή και ότι δεν επιτρέπεται η καταστροφή των ιουδαϊκών συναγωγών από τους χριστιανούς. Επί της βασιλείας του διαδόχου του Θεοδόσιου, Αρκάδιου, συνεχίζεται το έργο του προκατόχου του. Ο Αρκάδιος ήτο ανήλικος και ο επίτροπος του ήτο ο εβραίος Ρουφίνος.

Μάλιστα έγινε προσπάθεια τότε να στεφθεί αυτοκράτειρα η εβραία κόρη του Ρουφίνου η οποία προσπάθεια όμως απέτυχε. Επί Αρκαδίου λοιπόν συμβαίνει και η μεγάλη επιδρομή του Αλαρίχου εναντίον της Ελλάδος.

Το 395 μ.Χ. ο Αλάριχος αρχηγός των ήδη εκχριστιανισμένων (γύρω στο 380 από μοναχούς οπαδούς του αρειανισμού) Γότθων τους οποίους ο ανθέλλην Θεοδόσιος είχε εγκαταστήσει σαν "φοιδεράτους" (συμμάχους) του στην Μοισία και την Θράκη, κινείται με απειλητικές διαθέσεις προς την Κωνσταντινούπολη, αναζητώντας πλούτη και δόξα. Ο Ρουφίνος που όπως είπαμε πιο πάνω ήταν συμβουλάτωρ του Αυτοκράτορος Αρκαδίου επίσης Ισπανού, όπως και ο Θεοδόσιος ο Α, για να γλιτώσει την πρωτεύουσα, αλλά και για να κάνει αντιπερισπασμό στις βλέψεις του Βάνδαλου στρατηγού της Β.Αυτοκρατορίας Στηλίχωνος, στρέφει τον Αλάριχο προς την Ελλάδα, μηνύοντας τον ότι τα "ειδωλολατρικά" ιερά της κρύβουν αμύθητα πλούτη.

Ακολουθούμενος από στίφη φανατικών μοναχών ο στρατός του Αλάριχου, σφάζει και σκλαβώνει - "τους μεν άνδρας ηβηδόν αποσφάττων, παίδας δε και γυναίκας αγεληδόν συνεπαγόμενος" - καταστρέφει, λεηλατεί, πυρπολεί και ερημώνει ατελείωτη σειρά από πόλεις και οικισμούς, στο πέρασμά του προς την ανοχύρωτη νότια Ελλάδα μέσα από την Μακεδονία - όπου προξενεί τρομερές καταστροφές στο Δίον - και τη Θεσσαλία. Ταυτόχρονα με την επιδρομή του Αλάριχου ο Αρκάδιος διατάζει, όχι απλώς την καταστροφή, αλλά την ισοπέδωση ("ες έδαφος φέρειν") όλων των Ελληνικών ναών επιβάλλοντας στην συνέχεια το υλικό τους να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή άλλων οικοδομημάτων, έτσι ώστε να χαθούν παντελώς τα ίχνη τους.

Ο Αλάριχος εν τω μεταξύ έφτασε το 396 στις Θερμοπύλες. Λίγο πριν φτάσει και εδώ είναι το αποκαλυπτικό γεγονός της συμμαχίας αυτής - ανήγγειλε την άφιξη στον ανθύπατο Αντίοχο και τον αρχηγό της φρουράς των Θερμοπυλών Γερούσιο, ζητώντας να αφήσουν ελεύθερα την δίοδό του στην υπόλοιπη Ελλάδα πράγμα που αυτοί έκαναν. Ετσι οι βάρβαροι - με την συνοδεία πάντα των μοναχών - πλημμυρίζουν Φωκίδα, Λοκρίδα, Βοιωτία, Αττική λεηλατούντες και κατασφάζοντες Ελληνες άνδρες γυναίκες και παιδιά αδιακρίτως. Στην Αττική ισοπεδώνουν το ναό της

Δήμητρος και της Περσεφόνης στην Ελευσίνα θανατώνοντας πιστούς και ιερείς που βρισκόταν εκεί. Τότε θανατώθηκε και ο τελευταίος ιεροφάντης Ιλάριος, καθώς επίσης και ο τελευταίος Δαδούχος ο Αθηναίος Λυκομήδης, οι οποίοι αφού βασανίστηκαν φρικτώς κάηκαν ζωντανοί.

Εδώ να ανοίξουμε μία παρένθεση και να πούμε ότι ο τελευταίος Ελευσίνιος ιεροφάντης ήταν ο Νεστόριος, που καταγόταν από το πανάρχαιο γένος των Ευμολπιδών το οποίο για 2 περίπου χιλιετίες, διετήρησε το προνόμιο της πρωθιερουργίας στα Μυστήρια.

Μια ημέρα του 380 μ.Χ. ο χριστιανικός όχλος επετέθη στο ιερό της Ελευσίνος, βεβήλωσε ιερά σύμβολα και χώρους, κακοποίησε τους Εθνικούς και απείλησε με λυντσάρισμα τους σεβάσμιους γέροντες Νεστόριο και Πρίσκο.

Ο 95 ετών Νεστόριος γεμάτος αγανάκτηση γι'αυτόν τον εξευτελισμό ανακοίνωσε το οριστικό τέλος των Ελευσινίων μυστηρίων καταγγέλοντας παράλληλα και την απαρχή της απέραντης νύχτας για την ανθρωπότητα. Ετσι για μεγάλο χρονικό διάστημα τα Ελευσίνια μυστήρια εσίγησαν όμως οι Ελληνες Εθνικοί, ανεβίωσαν τον θεσμό τους, την τέλεση του οποίου ανέλαβαν ιερείς από τις Θεσπιές με το Αθηναϊκό γένος των Λυκομιδών

που διατηρούσε το κληρονομικό προνόμιο της διαδουχίας.

Μετά την καταστροφή των Ελευσινίων ιερών ο Αλάριχος κατευθύνεται προς την Αθήνα. Εκεί ενώ πολιορκούσε τα τείχη της είδε - σύμφωνα με τον ιστορικό Ζώσιμο - την Αθηνά Πρόμαχο και τον ήρωα της Τροίας Αχιλλέα και στέκονται μπροστά στα τείχη. Η έκπληξη και ο φόβος που προκάλεσε αυτή εμφάνιση στον Αλάριχο ήταν τόσο μεγάλη, που είχε ως αποτέλεσμα να υποχωρήσει τρομαγμένος. Στην συνέχεια οι Γότθοι εισέβαλαν στην Πελοπόννησο, όπου συνεχίζουν το "θεάρεστο" έργο τους. Οι Βυζαντινοί τηρούσαν στάση θεατή. Πρώτα καταστρέφονται η Κόρινθος, μετά το Αργος και τελευταία η Σπάρτη, πόλεις άλλοτε ξακουστές, μα τώρα αποδυναμωμένες χωρίς προνόμια και στρατό καταδικασμένες στην καταστροφή και τον όλεθρο.

Η ηρωϊκή αντίσταση των Ελλήνων κατοίκων της Σπάρτης δεν είχε αλλο αποτέλεσμα, παρά τον ένδοξο θανατό τους.

Στη συνέχεια αυτός ο συμφερτός των αμαθών και τυφλωμένων από το μίσος ισοπεδώνει τον ναό του Διός στην Νεμέα, τα Αρκαδικά ιερά της Λυκόσουρας, και τα περίλαμπρα ιερά της Ολυμπίας. Και οι καταστροφές θα συνεχιζόταν εάν οι προσωπικές φιλοδοξίες του στρατηγού Στηλιχώνος, δεν τον έκαναν να παρακούσει τις εντολές του Αρκαδίου και να αποβιβαστεί στο Λέχαιο της Κορίνθου, όπου με μικρές σχετικά δυνάμεις μπόρεσε να κατατροπώσει τον Αλάριχο και να αποκοψει την υποχώρηση του δια μέσου της Κεντρικής Ελλάδος, αποδεικνύοντας βέβαια πόσο εύκολη θα ήταν η εξαρχής αποφυγή αυτής της βαρβαρικής εισβολής αν ήθελαν κάποιοι.

Ο Αλάριχος τότε αναγκάστηκε να στραφεί προς τα Βόρεια και έφτασε στην Ηπειρο δια μέσου της Πίνδου, όπου στην περιοχή των Αγράφων, υπέστη τεράστιες απώλειες από την αντάρτικη δράση των ορεσίβιων Ελλήνων.

Κι όμως. Ο Αρκάδιος δεν ντράπηκε να τιμήσει τον άνθρωπο που λεηλάτησε τις Ελληνικές επαρχίες της Αυτοκρατορίας. Ετσι το 398 μ.Χ. του έδωσε τον τίτλο του "Στρατηγού του Ιλλυρικού θέματος".

Οταν το 408 μ.Χ. ανεβαίνει στον θρόνο ο Θεοδόσιος ο Β΄ πολλοί Ελληνες πίστεψαν ότι θα περιόριζε αν όχι θα σταματούσε τους διωγμούς σλλά η συνέχεια δεν τους δικαίωσε καθόλου. Αποτέλεσμα της ανθελληνικής πολιτικής και αυτού του Αυτοκράτορα ήταν η κατάργηση στην Αθήνα του Αρείου Πάγου, του θεσμού των θεσμοθετών και των υπολοίπων Ελληνικών δικαστηρίων. Στην Σπάρτη ομοίως καταργηθήκαν όλοι οι πολιτειακοί θεσμοί. Οι ναοί εξακολουθούν να καταστρέφονται και το 429 με νέο διάταγμα ορίζεται ότι μπορούν να μετατρέπονται και σε χριστιανικές εκκλησίες.

Απαγορεύεται και πάλι η τέλεσις ιεροτελεστιών και εορτών και με εμπρησμό καταστρέφεται ολοσχερώς ο Ναός του Διός στην Ολυμπία. Νέοι διωγμοί κατά των Ελλήνων ολοκληρώνουν το έργο του αφελληνισμού, της αυτοκρατορίας. Τραγικό θύμα αυτών των διωγμών και η φιλόσοφος Υπατία, το 415 στην Αλεξάνδρεια, η οποία αφού συνελήφθη στους δρόμους της πόλεως, από σωματοφύλακες του Πατριάρχου (Παραβολάνους) σύρθηκε δια της βίας μέσα σε ένα ναό, όπου αφού την γύμνωσαν και την κατακρεούργησαν, πέταξαν τα κομμάτια του σώματός της, άλλα στην φωτιά και άλλα στα σκυλιά.

Επί του Λέοντος του Α (457 - 474) νέοι διωγμοί κατά των Ελλήνων. Επί της Βασιλείας του Ζήνωνος, που ανέβηκε στον Αυτοκρατορικό θρόνο το 474, έχουμε την επανάσταση του Λεόντιου ο οποίος μαζί με τον Ιλλο, αρχηγό του στρατού και τον Πομπιρέπιο, Αθηναίο φιλόσοφο, επιδιώκει την ανατροπή της χριστιανικής θρησκείας και την επαναφορά των πατρίων θεών.

Αυτή η επανάσταση αποδεικνύει ότι το ηθικό του Ελληνικού λαού, παρά τους συνεχείς διωγμούς, δεν έλεγε να ενδώσει στις απειλές και στις διώξεις. Δυστυχώς η έκβαση αυτής της επαναστάσεως ήταν ατυχής. Το 488 μ.Χ. 4 χρόνια μετά την έναρξη της έχουμε την θανάτωση και των τελευταίων από τους υποκινητές της.

Μετά τον Ιουστίνο (518 - 527) ο οποίος καταργεί το 521 τους Ολυμπιακούς αγώνες της Αντιοχείας οι οποίοι γινόταν, σε ένα καθεστώς ενδείας και ημιπαρανομίας, την σκυτάλη αναλαμβάνει ο Γιουτπράδα επί το Ελληνιστί Ιουστινιανός (527 - 565) ένας από τους μεγαλύτερους διώκτες του Ελληνισμού.

Επί της βασιλείας του συμβαίνει και η περίφημος "στάσις του Νίκα" που τόσο έχουν παραποιηθεί τα πραγματικά αίτια που την προξένησαν. Οι πράσινοι και οι Βενετοί αποτελούσαν τις δύο σημαντικότερες ιπποδρομιακές φατριές της Κωνσταντινουπόλεως. Η τρίτη ήταν οι Ρούσσοι. Ο Ιουστινιανός είχε ταχθεί εξ αρχής κατά των πρασίνων.

Οι πράσινοι λοιπόν είχαν ταχθεί κατά του χριστιανισμού και επιζητούσαν μια λογικότερη και ελληνίζουσα θρησκεία, ταυτόχρονα με την εξάλειψη των σκληρών μέτρων και το σταμάτημα των διωγμών του Ιουστινιανού κατά των Ελλήνων. Ορισαν αρχηγό τους, τον Υπάτιο ανηψιό του Αναστάσιου και αφού πήραν με το μέρος τους και τους Βενετούς απελευθέρωσαν τους κρατούμενους που είχαν στις φυλακές και εν συνεχεία τις πυρπόλησαν. Υστερα έκαψαν την χαλκή πύλη του παλατιού και την Αγία Σοφία. Και οι επιτυχίες θα συνεχίζονταν, εάν τελικά τεράστια λάθη στρατηγικής των επαναστατών, δεν οδηγούσαν τον Ιουστινιανό από την ταπεινωτική πανωλεθρία στην ανέλπιστη νίκη και σωτηρία αυτού και του δόγματος που πρέσβευε.

Καταστολή της εξέγερσης, εκτέλεση του Υπάτιου και του αδελφού του, γενικές σφαγές και νέοι διωγμοί κατά των Ελλήνων από τους Βυζαντινούς

και τους βάρβαρους ερούλους.

Σαράντα χιλιάδες νεκροί αρχικά, κλείσιμο των φιλοσοφικών σχολών, γκρέμισμα ναών. Η μάχη που θα μπορούσε να είχε σημάνει την αναγέννηση του Ελληνισμού είχε χαθεί.

Τα αποτελέσματα. Ανανέωσις όλων των νόμων κατά των Ελλήνων, με την προσεπιβολή της ποινής του θανάτου. Αφαίρεση των κτημάτων των Ελλήνων και των Ελληνικών ναών υπέρ της χριστιανικής θρησκείας και του δημοσίου ταμείου.

Το 529 κατάργηση της φιλοσοφικής σχολής των Αθηνών. Ακόμα απηγόρευσαν στους διδασκάλους και το δικαίωμα να διδάσκουν. "Απαγορεύουμε να ασκούν διδασκαλία αυτοί που πάσχουν από την ιερόσυλη τρέλλα των Ελλήνων" (Ιουστινιανός κώδιξ Ι, 11, 10). Ο όρος Ελλην παίρνει τώρα καθαρά, τον χαρακτηρισμό του "ανόσιου" και του "μυσαρού". Ακόμη τους κατήργησαν τα πολιτικά δικαιώματα και αργότερα τους απηγόρευσαν και να στρατεύονται. Ετσι ούτε συμμετοχή στα κοινά ούτε μεταβίβαση της περιουσίας τους.

Το 546 στην Κωνσταντινούπολη φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν, γραμματικοί, ρήτορες, νομικοί και γιατροί με την κατηγορία ότι ήσαν Ελληνες. Το 562 νέος διωγμός και όπως λέει ο Μαλαλάς "Στην πρωτεύουσα συλλαμβάνουνε Ελληνες και αφού τους γυρίζουμε σε κοινή θέα (διαπόμπευση) κάψανε στο Κυνήγιο τα βιβλία τους, τα αγάλματα και τις εικόνες των ελεεινών θεών τους".

Στα 640 μ.Χ. έλαβε χώρα ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα εναντίον του Ελληνισμού. Η πυρπόλησις της Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας. Στην περίφημη βιβλιοθήκη της, ήταν συγκεντρωμένη ολόκληρη η Ελληνική σκέψις.

Οταν οι Αραβες κατέκτησαν την πόλη, γενόμενοι δεκτοί ως ελευθερωταί από την εβραϊκή παροικία, οι επικεφαλείς της προέτρεψαν τον αγράμματο άραβα στρατηγό να κάψει την βιβλιοθήκη με το αναπάντητο σόφισμα "αν τα βιβλία αυτά είναι σύμφωνα με το Κοράνι είναι άχρηστα. Αν είναι αντίθετα τότε είναι επιζήμια". Εκεί μέσα χάθηκαν σχεδόν τα 8/10 της Ελληνικής σκέψεως. Γλύτωσαν μόνο, όσα είχαν κατά καιρούς αντιγραφεί και ίσως αλλοιωθεί.

Οι εβραίοι εκτός από το πνευματικό έγκλημα οργάνωσαν και την γενοκτονία του Ελληνισμού της Αλεξάνδρειας. Με ραδιουργίες και των δύο ηγετών της εβραϊκής παροικίας του Βενιαμίν και του Μουσάχα, οι άραβες επείσθηκαν και εξολόθρευσαν με σφαγή τους Ελληνες της φημισμένης πόλεως.

Και φτάνουμε έτσι στο 692 μ.Χ. και στην περίφημη "Πένθεκτη σύνοσο" η οποία καταδίκασε τον εορτασμό των Καλένδων, των Βρουμαλίων, των Ανθεστηρίων, καθώς και τις "αισχρές εικόνες" των Ελλήνων πράγμα που εμμέσως πλήν σαφώς, μαρτυρεί κρούσματα κρυφής λατρείας, με χρήση αγαλμάτων.

Οταν το 408 μ.Χ. ανεβαίνει στον θρόνο ο Θεοδόσιος ο Β΄ πολλοί Ελληνες πίστεψαν ότι θα περιόριζε αν όχι θα σταματούσε τους διωγμούς αλλά η συνέχεια δεν τους δικαίωσε καθόλου. Αποτέλεσμα της ανθελληνικής πολιτικής και αυτού του Αυτοκράτορα ήταν η κατάργηση στην Αθήνα του Αρείου Πάγου, του θεσμού των θεσμοθετών και των υπολοίπων Ελληνικών δικαστηρίων. Στην Σπάρτη ομοίως καταργηθήκαν όλοι οι πολιτειακοί θεσμοί. Οι ναοί εξακολουθούν να καταστρέφονται και το 429 με νέο διάταγμα ορίζεται ότι μπορούν να μετατρέπονται και σε χριστιανικές εκκλησίες.

Απαγορεύεται και πάλι η τέλεσις ιεροτελεστιών και εορτών και με εμπρησμό καταστρέφεται ολοσχερώς ο Ναός του Διός στην Ολυμπία. Νέοι διωγμοί κατά των Ελλήνων ολοκληρώνουν το έργο του αφελληνισμού, της αυτοκρατορίας. Τραγικό θύμα αυτών των διωγμών και η φιλόσοφος Υπατία, το 415 στην Αλεξάνδρεια, η οποία αφού συνελήφθη στους δρόμους της πόλεως, από σωματοφύλακες του Πατριάρχου (Παραβολάνους) σύρθηκε δια της βίας μέσα σε ένα ναό, όπου αφού την γύμνωσαν και την κατακρεούργησαν, πέταξαν τα κομμάτια του σώματός της, άλλα στην φωτιά και άλλα στα σκυλιά.

Με την εμφάνιση της δυναστείας των χαζάρων (οι οποίοι ήταν εβραίοι) και την έξαρση της διαμάχης εικονολατρών και εικονοκλαστών, έχουμε μια καινούρια διφορούμενη πραγματικότητα. Αυτή η πραγματικότητα δεν είναι μόνον θρησκευτικής υφής, αλλά και κοινωνικοπολιτικής καθώς ουσιαστικά εκφράζεται μέσα από την διαμάχη, των Ελληνικών επαρχιών της Αυτοκρατορίας που ασπάζονται τις εικόνες επηρεασμένες από την προγενέστερη παράδοση του Ελληνισμού και των ανατολικών επαρχιών που με ολότελα διαφορετική ψυχοσύνθεση και επηρεαζόμενες από τον Ιουδαϊσμό και τον Μωαμεθανισμό τις αντιμάχονται.

Αυτή είναι η μάχη που θα κρίνει τελεσίδικα για το ποιά θα είναι στο εξής η φυσιογνωμία αυτού του πολυεθνικού οργανισμού που ονομάζεται Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Και βέβαια δεν είναι τυχαίο ότι κατά την διάρκεια της δυναστείας των Χαζάρων και πιο συγκεκριμένα επί του Κωνσταντίνου του Ε, παρατηρείται μια εσκεμμένη τέλεια εγκατάλειψη του Ελληνικού χώρου, ώς έρμαιου στις διαθέσεις των βαρβάρων σλάβων.

Ο Κωνσταντίνος ο Ε και οι υπόλοιποι εικο-

νοκλάστες αυτοκράτορες θεωρούσαν ότι με την κάθοδο των σλαβικών ορδών και την εν συνέχεια - όπως αυτοί πίστευαν - εμφάνιση του Ελληνικού στοιχείου θα δημιουργούνταν ένα σοβαρό αντίρροπο στις εικονολατρικές διαθέσεις των Ελλήνων.

Εδώ ας κάνουμε μία παρένθεση και να πούμε ότι στην τόσο σκοτεινή για τον Ελληνισμό περίοδο στηρίχθηκαν οι ανθελληνικές θεωρίες του Φαλμμεραϋερ, περί σλαβικής καταγωγής των νεοτέρων Ελλήνων. Ομως εκ των υστέρων απεδείχθη ότι ο Φαλμμεραϋερ, ήτο πράκτωρ των Ρώσσων και ότι "έθεσε την επιστήμη του εις την υπηρεσία του πανσλαβισμού" (Απόρρητα αρχεία των μυστικών υπηρεσιών της Βιέννης).

Πολλοί εδώ θα βιαστούν να διαχωρίσουν τους εικονολάτρες αυτοκράτορες και να τους αναγορεύσουν σε σωτήρες και θεματοφύλακες του Ελληνισμού. Δυστυχώς οι πράξεις τους οδηγούνταν από φιλοδοξία και μόνο και χρησιμοποιούσαν τις προσδοκίες και τα οράματα ενός λαού, του Ελληνικού στην προσπάθεια τους να κυριαρχήσουν και να εξουσιάσουν. Το 842 λοιπόν χρονιά που έγινε η οριστική αναστήλωση των εικόνων οι εορτασμοί των εικονολατρών συνοδεύτηκαν από μια φρικτή τελετή αναθεματισμών όπου ανάμεσα στους άλλους αναθεματισμούς υπάρχει και ένας που αναθεματίζει τους Ελληνες. Αυτό το ανάθεμα, αυτή η προσβολή του Ελληνικού ονόματος και του πολιτισμού βρίσκεται ακόμη και σήμερα στο "Τριώδιο" και διαβάζεται την "Κυριακή της Ορθοδοξίας". Ενας άλλος κανών που ψάλλεται προς τιμήν της αποκαταστάσεως των εικόνων και που περιλαμβάνεται στο "Συνοδικόν της Ορθοδοξίας και που αποδίδεται στον Θεόδωρο Στουδίτη, στρέφεται κατά τον Ιωάννη Γραμματικού ο οποίος ήταν αρχικά ηγούμενος αλλά αργότερα έδειξε τάσεις αποστασιοποιήσεως από την χριστιανική διδασκαλία, τις οποίες επικρίνει ο κανών αυτό και τον χαρακτηρίζει ως "ίσον των ανοσίων Ελλήνων και ότι υπερηφανευόταν για τα έργα τους που η φωνή των δικαίων τα σκόρπισε δικαίως στους ανέμους"

Φτάνουμε έτσι στα τέλη πλέον του 9ου αι. όπου τότε έπαψε στα ελληνικά χώματα η τελευταία μαζική λατρεία των Ολύμπιων θεών, εκείνη των απομονωμένων κατοίκων της μέσα Μάνης, που πριν από ένα περίπου αιώνα είχαν αντισταθεί επιτυχέστατα στην απόπειρα του πατριάρχη Κων/λεως Ταράσιου. Ο αρμένιος προσηλυτιστής Νίκων ο επιλεγώμενος "Μετανοείτε" φροντίζει, για την εξολόθρευση των τελευταίων ίχνων της Αρχαίας Θρησκείας. Σκοτώνει με τα ίδια του τα χέρια τον Ελληνα "έφορο των εθνικών γαιών" Αντίοχο υπό την προστασία του οποίου τελούνταν ανενόχλητα η λατρεία της Ελληνικής θρησκείας, θανατώνει τους ιερείς και όλους τους αμετάπειστους και με όπλο του μια από τις πολλές επιδημίες της εποχής, βαφτίζει μαζικά τους υπόλοιπους υποσχόμενος ότι με την βοήθεια του "πραγματικού" δικού του θεού θα τους σώσει. Επίσης χτίζει αναρίθμητες εκκλησίες επάνω σε Αρχαία ιερά χρησιμοποιώντας τα συντρίμμια τους σαν δομικά υλικά. Βέβαια όλους αυτούς τους αιώνες πάντα υπήρχε προσχώρηση στις Ελληνικές αξίες ανθρώπων της εκκλησίας όπως και της αυτοκρατορικής εξουσίας όμως τώρα αρχίζει και γίνεται συχνότερη με τρανό παράδειγμα αυτό του αυτοκράτορος Λέοντος του Σοφού (886 - 912 μ.Χ.). Ετσι έχουμε έναν λόγο του Κωνσταντίνου του Σικελού κατά του Λέοντος, του οποίου αξίζει να σημειωθεί, ότι ήταν μαθητής, στον οποίον αναφέρει ότι "ο Λέων δίδαξε όλην την κοσμική επιστήμη για την οποία περηφανεύονταν οι αρχαίοι και έχασε την ψυχή του, σε αυτήν την θάλασσα της ασέβειας". Και ακόμη "Ο αληθινός θεός δικαίως τον τιμώρησε (τον Λέων) για τον σαρκασμό του προς αυτόν, γιατί ήταν ένας αποστάτης, ένας αποστάτης, ένας λάτρης του ΔΙΑ".

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι ο παραπάνω λόγος έχει γραφεί και ομιλεί για αυτοκράτορα λάτρη του ΔΙΟΣ τον 10ο αι. μ.Χ. σε μία εποχή δηλ. που οι περισσότεροι ιστορικοί θεωρούν ότι η Ελληνική θρησκεία και φιλοσοφία έχουν εκλείψει παντελώς.

Τους επόμενους αιώνες αρκετοί διανοούμενοι επανακάλυψαν το Αρχαίο Ελληνικό πνεύμα - κυρίως στωικό και πλατωνικό - το οποίο βέβαια τους στοίχισε ήπιες ή άγριες διώξεις ανάλογα την κοινωνική δύναμη του εκάστου.

Εδώ τελειώνει αυτή η μακραίωνη περίοδος διώξεως του Αρχαίου Πνεύματος και όπως είδαμε ξεκίνησε μία εναγκάλιση του και το ζωογόνο Ελληνικό πνεύμα άρχισε να κατακτάει ξανά την Βυζαντινή αυτοκρατορία. Ετσι ο μισελληνισμός των χριστιανών έχει τώρα μετουσιωθεί, παρά τις μανιώδεις αντιδράσεις ορισμένων φανατικών σε ένα συγκριτικό μοντέλο ορθοδόξων και Ελληνικών απόψεων, με κυρίαρχο το Ελληνικό. Την συγκεκριμένη περίοδο η Βυζαντινή Αυτοκρατορία μετονομάζεται σε "Βασίλειο των Ελλήνων". Βέβαια αυτό θα μπορούσε να είχε γίνει πολύ νωρίτερα. Ομως κάποιοι ή δεν καταλάβαιναν ή δεν ήθελαν να καταλάβουν ότι η αυτοκρατορία μπορούσε να σωθεί, μόνον χάρη στις δυνάμεις του Ελληνισμού.

Ετσι λαβωμένη πλέον θα χαθεί μερικούς αιώνες αργότερα. Είναι γνωστό όμως ότι ο τελευταίος Αυτοκράτωρ, ο προδωμένος Κωνσταντίνος Παλαιολόγος έπεσε ηρωικώς στα τείχη της Πόλης ως "Αυτοκράτωρ των Ελλήνων".

Η Αυτοκρατορία μπορεί να μην σώθηκε, όμως αυτή η αναγέννηση του Ελληνικού πνεύματος και η αφύπνιση της συνείδησης των Ελληνικών πληθυσμών, όσον αφορά την πραγματική φυλετική τους ταυτότητα σε αυτούς τους τελευταίους αιώνες της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, βοήθησαν τους Ελληνες να αντέξουν στην νέα σκληρή δοκιμασία στην οποία θα έμπαιναν τους επόμενους τέσσερις αιώνες. Την κατάκτηση από τους μογγόλους τούρκους.

ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ουδείς τολμά σήμερα να διατυπώσει την προφανή και αυταπόδεικτη αλήθεια ότι οι ανθρώπινες Φυλές είναι διαφορετικές μεταξύ τους και ότι μοιραία αφού είναι διαφορετικές είναι και άνισες, εάν τεθούν σε σύγκριση ως προς ένα κριτήριον. Η ανισότης των Φυλών δεν σημαίνει ότι η μία Φυλή πρέπει να εξουσιάζει την άλλη και πολύ περισσότερο ότι πρέπει να την μισεί. Αυτοί είναι συνειρμοί που κατά κόρον χρησιμοποιεί η κυριαρχούσα προπαγάνδα του καιρού μας και που σε καμμία περίπτωση δεν αναιρούν την πραγματικότητα. Η "ανωτερότης" δεν σημαίνει κατ' ανάγκην εκμετάλλευση και υποδούλωση. Μπορεί να σημαίνει και προστασία, βοήθεια ή και αδιαφορία.

Η ισότης των Φυλών αποτελεί ένα ΔΟΓΜΑ των ημερών μας. Οποιος το αμφισβητήσει αυτομάτως περνά από τους "Ιεροεξεταστές" των σύγχρονων καιρών, τίθεται στο περιθώριο, χάνει την εργασία του. Πολλοί καθηγητές Πανεπιστημίων στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ έχουν βρεθεί εκτός Πανεπιστημίων μόνο και μόνο γιατί ετόλμησαν να αμφισβητήσουν τις "μεγάλες επιστημονικές αλήθειες" των ελεγχόμενων ΜΜΕ για την ισότητα των Φυλών.

Το κλίμα αυτό αποτελεί φαινόμενο των μεταπολεμικών χρόνων. Από το 1945 μέχρι σήμερα, μεθοδικά καλλιεργείται και ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ η αντίληψη ότι όλες οι Φυλές είναι ίσες χωρίς να μπαίνουν φυσικά στον κόπο, οι υπερασπιστές αυτής της απόψεως, ούτε να τεκμηριώνουν επιστημονικά αυτή τη θέση και ούτε βέβαια να επιτρέπουν σε όσους έχουν αντίθετη γνώμη να την διατυπώσουν. Καθόλου τυχαίο φυσικά δεν είναι ότι αυτή η ΙΣΟΠΕΔΩΤΙΚΗ αντίληψη εξυπηρετεί θαυμάσια αυτούς που επιδιώκουν το "παγκόσμιο χωριό", μια παγκόσμια κοινωνία χωρίς καμμία φυλετική ή εθνική ταυτότητα. Ολοι "ίσοι" λοιπόν και προς χάριν αυτής της αντιλήψεως αγνοούνται δεδομένα και γεγονότα, αγνοούνται στοιχεία ακράδαντα για την ποιότητα κάθε Φυλής, που ίσχυαν μόλις πριν λίγες δεκαετίες.

Με σκοπό να προβληματίσουμε τον αναγνώστη μας για το κατά πόσον οι Φυλές είναι ίσες θα παραθέσουμε κάποια στοιχεία για την μορφή της γλώσσας κάποιων Φυλών και το "έθιμο" της ανθρωποφαγίας, που υπήρχε σε αυτούς μέχρι σχεδόν τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η ΓΛΩΣΣΑ

Η γλώσσα είναι αναμφισβήτητα η εικόνα του πολιτισμού ενός λαού. Σύμφωνα με τον Βέντρις η εξέλιξη της γλώσσας δεν είναι παρά άποψη της εξελίξεως της κοινωνίας. Από τους ήχους, τον αριθμό των λέξεων και την ποικιλία των εκφράσεων μπορούμε να κρίνουμε σε τί επίπεδο βρίσκεται ένας λαός. Αυτά τα στοιχεία ακόμη χρειάζεται να συνεκτιμηθούν γιατί παρ' όλο το γεγονός ότι οι γλώσσες κάποιων φυλών της Αφρικής είναι πλούσιες σε ποικιλία και συνθετική ικανότητα, είναι απελπιστικά φτωχές στην δυνατότητά τους να εκφράσουν αφηρημένες έννοιες. Και αυτό είναι που δείχνει μέσα από την γλώσσα τον πολιτισμό και το διανοητικό επίπεδο μίας Φυλής.

Σαν παράδειγμα θα αναφέρουμε την φυλή της κεντρικής Αφρικης Μασάϊ, που ενώ για την ουρά των ζώων έχουν τρεις διαφορετικές λέξεις, δεν διαθέτουν ούτε μία λέξη για να αποδώσουν τις έννοιες "αγάπη" και "θεός". Η λέξη "χαϊδεύω" επίσης δεν υπάρχει, αφού όταν μία μητέρα (σε πολλές φυλές των νέγρων της Αφρικής) θέλει να χαϊδέψει το παιδί της, το μυρίζει και τρίβει το μάγουλό της επάνω του, όπως ακριβώς κάνουν τα ζώα.

Η έλλειψη γενικά λέξεων για ιδέες και έννοιες είναι καθολική στις περισσότερες φυλές τόσο της Αφρικής, όσο και της Κα-

ραϊβικής και της Νοτίου Αμερικής.

Γενικά οι γλώσσες αυτών των φυλών δεν έχουν την δυνατότητα να αποδώσουν τίποτε πέρα από εξωτερικές εντυπώσεις, τίποτε που θα μπορούσε να θεωρηθεί αποτέλεσμα διανοητικής διεργασίας. Διαθέτουν χιλιάδες λέξεις για να περιγράψουν ζώα, φυτά, φυσικά γεγονότα, αλλά καθόλου λέξεις για να αποδώσουν έννοιες όπως Αξιοπρέπεια, Σεβασμός, Αγάπη, έρως, μίσος, λογική, θεός, καλωσύνη, κακία, κτλ.

Η γλώσσα των αγρίων επί παραδείγματι της περιοχής Τιέρα ντελ Φουέγκο (Γη του Πυρός) έχει περισσότερες από 30.000 λέξεις, αλλά καμμία λέξη για μία έστω ιδέα ή αφηρημένη έννοια. Ακόμη λείπει εντελώς, όπως είναι φυσικό από τις γλώσσες αυτών των φυλών (που είναι "ίσες" με την Φυλή μας...) η κλίση, οι χρόνοι, η σύνταξη κλπ. Ακόμη σε πολλές φυλές δεν υπάρχει ενιαία γλώσα για ολόκληρο τον πληθυσμό. Ετσι στην Καραϊβική άλλη γλώσσα μιλούν οι άντρες και άλλη οι γυναίκες της φυλής. Στην Ιάβα άλλη γλώσσα μιλά ο αρχηγός και άλλη οι υπήκοοί του. Το αυτό συμβαίνει και σε πολλές φυλές της Αφρικής όπως στην φυλή των Μασάϊ, όπου άλλη γλώσσα μιλούν οι γέροντες και άλλη οι νέοι της φυλής. Η πολλαπλότης αυτή δείχνει ότι η γλώσσα για τις φυλές αυτές είναι απλά ένας τρόπος συνεννοήσεως και ότι δεν έχει καμμία σχέση με τον τρόπο που βλέπουν την γλώσσα σαν μέσον πολιτισμού και σαν επίτευγμα πολιτισμού οι Λευκοί Λαοί και ειδικώτερα βεβαίως ο Ελληνικός, που διαθέτει την πλέον εκλεκτή των ανθρωπίνων γλωσσών.

Εκεί όμως όπου η ένδεια λέξεων προκαλεί γέλια είναι στην αρίθμηση, που χρησιμοποιούν οι φυλές αυτές. Οι Βουσμάνοι της Αφρικής επι παραδείγματι μετρούν μέχρι το δύο (!!!), ενώ οι γηγενείς κάτοικοι της Αυστραλίας μετρούν ως εξής: 1 = ένα, 2 - δύο, 3 = δύο και ένα, 4 = δύο και δύο, 5 = ένα χέρι! Μετά από το πέντε δεν μπορούν να μετρήσουν γιατί το άλλο χέρι χρησιμεύει για να κρατά προς ...αρίθμηση τα δάχτυλα του άλλου χεριού!

Η ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ

Ούτε λέξη δεν γράφεται ή ακούγεται σήμερα μέσα στο γενικότερο κλίμα περί "ισότητος" των φυλών και "αντιρατσισμού" για το "χαριτωμένο" έθιμο της ανθρωποφαγίας ή άλλως του καννιβαλισμού, που ήταν σε ισχύ σε πολλές φυλές της Αφρικής, της Ασίας, της Ωκεανίας και της Αμερικής μόλις πριν λίγες δεκαετίες. Πολλοί από αυτούς δηλαδή που εμφανίζονται στις τηλεοράσεις μας φορώντας γραβάτες ως εκπρόσωποι χωρών της Αφρικής κλπ, είναι πολύ πιθανόν οι γονείς τους να ήσαν ανθρωποφάγοι!

Πρέπει όμως κατ' αρχάς να πούμε ότι η ανθρωποφαγία σε αυτές τις φυλές δεν ήταν σε καμμία περίπτωση προϊόν της ανάγκης και πράξη απογνώσεως που δημιουργούσε η έλλειψη τροφής. Υπήρξε ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ και κατάπτωση των φυλών αυτών σε επίπεδο κατώτερο των περισσοτέρων ζώων, που δεν τρώνε το όμοιό τους ακόμη και όταν πεθαίνουν από την πείνα.

Ποιές όμως είναι οι φυλές που πριν λίγες μόλις δεκαετίες έτρωγαν ανθρώπους και που σήμερα κάποιοι θέλουν να τους θεωρούν ισους καθ' όλα με τους υπολοίπους κατοίκους της γης; Στοιχεία για όλα αυτά έχει παραθέσει σε κείμενό του το 1931 ο καθηγητής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Ι.Γ.Κούμαρης. Σύμφωνα λοιπόν με τον Ι.Γ.Κούμαρη καννίβαλοι ήσαν σχεδόν όλες οι φυλές της Κεντρικής Αφρικής: Ζουλού, Μπαντού, Νιάμ - Νιάμ, οι νέγροι του Κογκό, οι νέγροι του Σουδάν, οι Κάφροι κ.ά. Στη δε Δυτική Αφρική πουλούσαν ανθρώπινο κρέας στην αγορά, ενώ πουλούσαν και οι συγγενείς τα πτώματα των νεκρών τους για να τα φάνε οι συμπολίτες τους! Ολα αυτά σε μια περιοχή που υπήρχε αφθονία τροφής.

Στην Ωκεανία επίσης οι ιθαγενείς ήσαν καννίβαλοι και κυρίως έτρωγαν τις ...γυναίκες τους. Ανθρωποφάγοι ήσαν τουλάχιστον μέχρι το 1940 οι Παπούα της Μελανησίας, οι Πολυνήσιοι και ειδικά οι κάτοικοι της Νέας Γουϊνέας και οι κάτοικοι της νήσου του Σολομώντος. Καννίβαλοι ήσαν επίσης και οι Κανάκ, οι κάτοικοι της Νέας Καληδονίας, που πρόσφατα ξεσηκώθηκαν για την ανεξαρτησία τους από την Γαλλία, έχοντας την θερμή συμπαράσταση των "προοδευτικών" ΜΜΕ. Ακόμη στη Νέα Ζηλανδία οι Μαορί, καθώς και οι κάτοικοι των νήσων Φίτζι ήσαν ανθρωποφάγοι.

Στην περιοχή της Ασίας Καννίβαλοι ήσαν οι κάτοικοι των Μαλαιϊκών νήσων (Μαλάουϊ) καθώς και οι Βατάκ, που κατοικούν στην Σουμάτρα.

Στην αμερικανική ήπειρο (Κεντρική και Νότιο Αμερική) επίσης αφθονούν οι ανθρω-

ποφάγοι. Ανθρωποφάγοι ήσαν οι κάτοικοι της Γης του Πυρός, που έτρωγαν κυρίως τις γριές της φυλής. Ανθρωποφάγοι ήσαν οι περισσότεροι άγριοι του Αμαζονίου, καθώς και οι κάτοικοι των Πάμπας, της Παταγονίας, των Βοτοκούτος. Ανθρωποφάγοι ήταν και οι κάτοικοι της Καραϊβικής από τους οποίους προέρχεται και η προέλευση της λέξεως "καννίβαλος". Ανθρωποφαγικές τελετές είχαν και οι "πολιτισμένοι" Αζτέκοι καθώς και φυλές των Ανδεων.

Αξίζει πιστεύουμε μετά την αναφορά στις φυλές των καννιβάλων να αναφερθούμε σε κάποιες ενδιαφέρουσες περί τον καννιβαλισμό λεπτομέρειες. Πολλές άγριες φυλές έτρωγαν τους εχθρούς τους όταν τους συνελάμβαναν αιχμαλώτους. Ιδιαιτέρως του άρεσε να τρώνε τα μάτια, την καρδιά και τον μυελό από τα οστά. Αλλες φυλές αντί να θάπτουν τους συγγενείς τους, τους ...έτρωγαν(!!!), ενώ η φυλή της Βραζιλίας Μποτοκούτος τρώει τα μικρά παιδιά.

Στην Αυστραλία οι ανθρωποφάγοι δεν τρώγουν άτομα που ανήκουν στην ίδια ομάδα (στην ομάδα, που λατρεύει το ίδιο τοτέμ), ενώ απέφευγαν να φάνε λευκούς γιατί εφοβούντο ότι θα καταληφθούν από το πνεύμα τους.

Το ψήσιμο του ανθρωπίνου θύματος γινόταν συνήθως, ενώ αυτό ήταν ζωντανό. Αλλοι χρησιμοποιούσαν το ανθρώπινο λίπος για φωτισμό (φυλή Νιάμ - Νιάμ της Κεντρικής Αφρικής). Στα νησιά Φίτζι το ανθρώπινο κρέας ετρώγετο σε επίσημα οικογενειακά γεύματα, ενώ οι Αζτέκοι πριν θυσιάσουν και φάγουν τον ατυχή άνθρωπο φρόντιζαν πρώτα να τον παχύνουν. Στα νησιά Φίτζι το μαγείρεμα ανθρωπίνου κρέατος απαιτούσε ειδική συνταγή. Για την συνταγή αυτή μάλιστα χρησιμοποιείται ως συνοδευτικός ειδικό φυτό, που οι βοτανολόγοι ονόμασαν SOLANUM ANTHROPOPHAGORUM. Το δε σφαχτό του (ο άνθρωπος) αποκαλείται "μακρύς χοίρος" και πριν έλθει η ώρα του "μαγειρέματος" παχύνεται κατά τον τρόπο, που παχύνονται και οι χοίροι.

Οι Βατάκ της νήσου Σουμάτρας θυσιάζουν και τρώγουν τους γέροντες γονείς τους ενώ κάθε καταδικασμένος από την φυλή σε θάνατο για το αδίκημα της μοιχείας πρέπει ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ να φαγωθεί! Ακόμη σύνηθες είναι το φαινόμενο του στολισμού των καλυβών πολλών φυλών της Αφρικής με ανθρώπινα κρανία, ως δείγμα κοινωνικής ανωτερότητος.

Πιθανώς πολλοί από εσάς αγαπητοί αναγνώστες χαμογελάσατε διαβάζοντας όλα αυτά. Σας διαβεβαιώ ότι όσα ελέχθησαν είναι απολύτως ακριβή και σας παραπέμπω σε προπολεμικές εγκυκλοπαίδειες και σχετικά βιβλία, όπου μπορείτε να βρείτε πολύ περισσότερες λεπτομέρειες και στοιχεία.

Με όλα όσα σας παραθέσαμε δεν θέλουμε να μειώσουμε κάποια φυλή, ούτε και να πούμε ότι πρέπει τα μέλη των μέχρι χθες

Μπορούν οι μέχρι πρώτινως ανθρωποφάγοι να θεωρούνται ίσοι με τους Δημιουργούς του Πολιτισμού;

πρωτογόνων φυλών να είναι δούλοι των άλλων. Δεν μπορούν όμως να μιλούν για ισότητα μεταξύ των Φυλών συγκρίνοντας Ελληνες και Ευρωπαίους με τους μέχρι πριν δύο γενιές καννιβάλους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: α) ΟΥΕΛΛΣ - Παγκόσμιος Ιστορία - Τόμος Α

β) ΝΤΥΡΑΝΤ - Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού - Τόμος Α.

γ) Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια (η προπολεμική έκδοσις) - Τόμος Δ - Σελίς 769 - 770, Ανθρωποφαγία - Το σχετικό άρθρο έχει γράψει ο καθηγητής Ανθρωπολογίας Ι.Γ.Κούμαρης.

δ) Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια - Τόμος Α - Σελίς 471 - 474, Αγριοι - Το σχετικό κείμενο έχει γράψει η καθηγητρια της Φιλολογίας Ε.Σιδηροπούλου.

ΙΣΤΟΡΙΑ, ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ "ΣΙΩΝ"

Αυτή η παρουσίαση του επίμαχου ζητήματος των Πρωτοκόλλων, που α-κολουθεί είναι κύρια γέννημα επεξεργασίας του πονήματος που είχε κάνει σαν εισαγωγή σ' αυτά, ο Gottfried zur Beek, για τις εκδόσεις του Εθνικοσο-σιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας (Εκδ. Οίκος Franz Eher - Μόναχο).

"Ολα αυτά που γίνονται, τα'ξερα ήδη, εδώ και 11 χρόνια, αλλ' όμως δεν ή-θελα να πιστέψω πως θα πήγαινε έτσι η κατάσταση".

Μ' αυτά τα πικραμένα κι εκμυστηρευτικά λόγια, σφράγισε ο νικημένος βασιλιάς της Γαλλίας Λουδοβίκος ο 16ος, την σύλληψή του στις 22 Ιούνη του 1791, στη Βαρέν, όταν περικυκλώθηκε από μια ομάδα "δημοκρατικών" φρουρών με τον κομμισάριό τους επικεφαλής.

Ετσι αναφέρει ο John Robinson, στο βιβλίο του "Περί Μυστικών Εταιρειών και της επικινδυνότητάς τους για το Κράτος και την Θρησκεία", (3η Αγγλική έκδοση, 242 σελίδα, Λονδίνο 1800), θέλοντας να καταδείξει πως ο άτυχος εστεμμένος γνώριζε μεν, αλλά δεν τολμούσε να πιστέψει την διαλυτική επίδραση των σιωνιστοκίνητων Μασσωνικών στοών στο Κράτος του. Ετσι αφέθηκε στο έλεος του όχλου, νικήθηκε και καρατομήθηκε.

Αυτή η παγκόσμια αποσυνθετική δράση της Μασσωνίας και των υπολοίπων σιωνιστικών τερατογεννημάτων, που οδηγεί την Ανθρωπότητα στην υποδούλωση και ρίχνει τα Εθνη δούλους στα πόδια του Διεθνούς Σιωνισμού, έχει μεθοδευτεί από αιώνες στην σκέψη των Σιωνιστών Ραββίνων και σχηματοποιήθηκε για πρώτη φορά στα "Πρωτόκολλα". Οποιος δεν τα μελετά με εμβρίθεια διαπράττει υψίστου βαθμού αμέλεια απέναντι του Εθνους και του Λαού του, αλλά και κατά της Ανθρωπότητας και του Πολιτισμού. Γιατί με την άγνοιά τους, οδηγείται σε συμμόρφωση και συναίνεση προς τα κελεύσματα του Συστήματος, πίσω από το οποίο στέκει ο Σιωνιστικός Διάβολος. Στην Γερμανία του Μεσοπολέμου, το NSDAP, κατέβαλε τιτάνια προσπάθεια διάδοσης της κρισιμότατης για την πολιτική πάλη έκδοσης των "Πρωτοκόλλων".

Ετσι παρά την λυσσασμένη αντίδραση του "Εβραϊκού συνδέσμου αμύνης κατά του Αντισημιτισμού", που δεν έπαψε να τσιρίζει υστερικά, πως δήθεν το βιβλίο υπήρξε "ψευδής δυσφήμιση" και πως "αυτοί που διακινούν μια τέτοια προπαγάνδα θα το πληρώσουν ολότελα" ("Τετράδια Εβραϊκής Αμυνας - Απρίλης του 1929"), το Κόμμα κατάφερε σε 5 χρόνια να διαδόσει το βιβλίο στον Γερμανικό Λαό, σε τέτοια έκταση ώστε, να γίνει πασίγνωστη η εβραιοσιωνιστική Συνωμοσία.

Είναι λοιπόν και σήμερα καθήκον του κάθε Ελληνα Πατριώτη, όπως και κάθε Πατριώτη σ' ολόκληρη την Ευρώπη, να μελετά σε βάθος τις φρικτές προεξαγγελίες των "Σοφών" της Σιών και να κατανοεί μ' αυτήν του την μελέτη τον τωρινό όσο και διαχρονικό κίνδυνο για όλους τους λαούς. Κίνδυνο που δεν έπαψε ν' απειλεί την Ανθρωπότητα, καθώς ανάλογα με την κάθε εποχή, το Σιωνιστικό Τέρας, ξαπλώνει μια καινούργια τακτική για την πραγμάτωση της Παγκόσμιας Κυριαρχίας του Ισραήλ και του Εκλεκτού Λαού του (συνώνυμου άλλωστε με το κράτος δολοφόνο που του χάρισαν, σε βάρος των Παλαιστινίων, οι προστάτες του). Ακόμη η κίνησή μας, από την ίδρυσή της μέχρι τώρα κινήθηκε και επιμένει δραστήρια σ' αυτήν την κατεύθυνση: την διάδοση της τρομακτικής αλήθειας για την Σιωνιστική Συνωμοσία Παγκόσμιας Υποδούλωσης. Κι' αυτό επιτυγχάνεται εύστοχα, με πρώτο βήμα την συστηματική και μεθοδική προσέγγιση των Σιωνιστικών Πρωτοκόλλων. Ακόμη, προτείνουμε σε κάθε πατριωτικό και Εθνικιστικό φορέα ή πρόσωπο να μεριμνά για την συνολική μερική αναπαραγωγή του συγκλονιστικά αποκαλυπτικού βιβλίου, για να πολλαπλασιάζεται αυτή η δύναμη ενημέρωσης που απαιτούν οι καιροί. Είναι μια ευφυής τακτική που ακολουθήθηκε στον Μεσοπόλεμο από το NSDAP στην Γερμανία, λόγω των ανάλογων τότε οικονομικών περιορισμών σε χρήμα, μέσα και προμήθεια του μονοπωλιακού "χάρτου δημοσιογραφίας". Να μελετάμε και να εμβαθύνουμε στα "Πρωτόκολλα", ποτέ μην ξεχνώντας τον βόρβορο της αρρωστημένης Ταλμουδικής Λογικής απ' όπου παρήχθησαν (στηριγμένα δηλ. στις μακραίωνες αντιανθρώπινες και εγκληματικές διδαχές του "ιερού βιβλίου" των Εβραίων, του Ταλμούδ, όπου ο σαδιστικός και ύπουλος "περιούσιος λαός", ξερνάει το μίσος του κατά του Πολιτισμού των Λαών, τους οποίους επιζητεί να υποδουλώσει).

Είναι συγκλονιστικό πόσες φορές συναντιέται μέσα στο φρικιαστικό βιβλίο του εβραιοσιωνιστικού σχεδίου η λέξη Γκόγιμ (ενικός Γκόϊ / πληθυντικός Γκόγιμ για το αρσενικό, Γκόγια και Γκόγιοθ ή Γκόγιος για το θηλυκό). Η λέξη σημαίνει και καταδεικνύει τον "από καταβολής

(γέννησης) ειδωλολατρικό λαό" δηλ. τα "Εθνη", τους υπόλοιπους Λαούς του Πλανήτη, που δεν αναγνώριζαν την κυριαρχία του εβραϊκού τοτεμμικού θεού(;), του Γιαχβέ και του αλητολαού του. Αργότερα οι Εβραίοι θα προσθέσουν ενίοτε την λέξη Μότσερι (Γκόγιμ Μότσερι) για να δείξουν τους ναζαρινού ή Χριστιανούς "ειδωλολάτρες" (όποιος δεν δέχεται τον παράφρονα και σαδιστή ψευτοθεό τους είναι για τους εβραίους "ειδωλολάτρης").

Υπάρχει βέβαια κι άλλη μια διάκριση όχι μόνο μεταξύ "Ισραήλ" (εκλεκτού λαού των εβραίων) και Γκόγιμ ("Κτηνωδών", εχθρικών των λαών των Εθνών ειδωλολατρών ή Χριστιανών-), αλλα επίσης μεταξύ Γκόγιμ και Ουμμίν. Οι δεύτεροι είναι λαοί που ουδέποτε υποδούλωσαν τον Ισραήλ, μιας και οι Γκόγιμ, σ' όλη την Ιστορία του είχαν νικήσει και υποδουλώσει. (Την διαφορά Γκόγιμ και Ουμμίν προσέγγισε αριστοτεχνικά ο Eisenmerger, στο βιβλίο του: "Εξιχνιασμένος Εβραϊσμός", Καίνιξμπεργκ 1711, Α μέρος, σελίδα 668). Τέλος, στην νεώτερη εβραϊκή ραββινική διάλλεκτο - αργκώ, όλοι οι Χριστιανοί, αποκαλούνται ειδικώτερα Σαμπάς Γκόγιμ, (οι Γκόγιμ που το "σάββατο", ιεραργία των εβραίων, εργάζονται. Δεν είναι βέβαια καθόλου τυχαίο που καθιερώθηκε από τους Αγγλοαμερικανούς μεταπολεμικά, η αργία του "Σαββάτο" κύριακου, όχι βέβαια για την ξεκούραση των εργαζομένων - που πρόθυμα κατάπιαν το τυράκι της "κοινωνικής προσφοράς" -, αλλά για να τιμάται η "ιεραργία" των Σιωνιστών τους Αφεντικών).

Μάλιστα στην "Αυτοδιδασκαλία της πρακτικής Γραμματικής της Γιδδισικής γλώσσας" (- "γιδδισικά" ήταν το κράμμα εβραϊκής - Πολωνικής και Γερμανικής, που μιλούν οι Κεντροανατολικής προέλευσης εβραίοι της Ευρώπης, ενώ "λαντίνο" ήτο το κράμμα εβραϊκής - ισπανικής - ιταλογαλλικών φράσεων, που μιλούν οι νότιας προέλευσης εβραίοι της Ευρώπης. Οι πρώτοι είναι οι γνωστοί Ασκεναζίμ και οι δεύτεροι οι γνωστοί "Σεφαρδίμ", που ζούσαν και στην Θεσσαλονίκη μας σαν αφέντες, με την προστασία των Τούρκων -), γραμματικής που είχε εκδόσει στην Βιέννη ο Σολομών Μπιρνμπάουμ, γράφει: Γκόγιμ ίσον Χριστιανοί, Γκόγια ίσον Χριστιανές.

Για τον εβραϊσμό όλοι εμείς οι υπόλοιποι άνθρωποι της υδρογείου είμαστε πλάσματα γεννημενα για να τους υπηρετούμε. Πλούσιοι ή φτωχοί, επιστήμονες κι εργάτες, αστοί κι αγρότες, κονφορμιστές ή περιθωριακοί, για τον εβραίο είμαστε Γκόγιμ. Αυτή είναι μια συντριπτική Αλήθεια, που μόνον αμαθείς, τυφλοί και ηλίθιοι ή προδότες και μισθοφόροι αρνούνται!

Οπως και στον Μεσοπόλεμο, έτσι και τώρα ο εβραιοσιωνισμός φροντίζει με κάθε μέσον και ιδιαίτερα με τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης να συκοφαντεί τους εχθρούς του για "συκοφάντες". Πνίγει την κάθε πληροφορία σε βάρος του. Κι' όταν δεν μπορεί να την απαγορεύσει ή να την διαστρεβλώσει, την απορροφά αγοράζοντάς την! Ξέρουμε καλά, πως στην Πατρίδα μας από το 1970 ως τα τώρα, αγοράσθηκαν αρκετά μεγάλες ποσότητες κάθε έκδοσης των "Πρωτοκόλλων" από κάποιους "Ελληνες" κυρίως εβραϊκής καταγωγής. Ακριβώς όπως γινόταν στα χρόνια 1920 - 1939 στην Αγγλία, Γαλλία και ΗΠΑ.

Στην Μεσοπολεμική Γερμανία της εκφυλισμένης, ξενοκίνητης και σιωνιστοκρατούμενης Βαϊμάρης, στα 1919 ο "Σύνδεσμος ενάντια στα πλήγματα υπό του Εβραϊσμού" προσέφερε ένα τεύχος του βιβλίου "Το μεγάλο μέσα στο μικρό και ο Αντίχριστος σαν κοντινή πιθανότητα κρατικού δικαίου" του Σέργιου Νείλου, ενός Ρώσσου αντισημίτη Καθηγητή, στα όργανα του NSDAP. Το

Αυτή η παγκόσμια αποσυνθετική δράση της Μασσωνίας και των υπολοίπων σιωνιστικών τερατογεννημάτων, που οδηγεί την Ανθρωπότητα στην υποδούλωση και ρίχνει τα Εθνη δούλους στα πόδια του Διεθνούς Σιωνισμού, έχει μεθοδευτεί από αιώνες στην σκέψη των Σιωνιστών Ραββίνων και σχηματοποιήθηκε για πρώτη φορά στα "Πρωτόκολλα". Οποιος δεν τα μελετά με εμβρίθεια διαπράττει υψίστου βαθμού αμέλεια απέναντι του Εθνους και του Λαού του, αλλά και κατά της Ανθρωπότητας και του Πολιτισμού. Γιατί με την άγνοιά τους, οδηγείται σε συμμόρφωση και συναίνεση προς τα κελεύσματα του Συστήματος, πίσω από το οποίο στέκει ο Σιωνιστικός Διάβολος. Στην Γερμανία του Μεσοπολέμου, το NSDAP, κατέβαλε τιτάνια προσπάθεια διάδοσης της κρισιμότατης για την πολιτική πάλη έκδοσης των "Πρωτοκόλλων".

βιβλίο ήταν της τρίτης ρωσικής έκδοσης του 1911. Αμέσως έγινε αντιληπτή η εξαιρετική σημασία του βιβλίου για την διαφώτιση του Εβραϊκού Προβλήματος στην Γερμανία, την Ευρώπη και τον κόσμο, οπότε μία μεταφραστική και ενημερωτική δουλειά ολοκληρώθηκε τάχιστα, ώστε ν' αποδοθεί το κείμενο στον Λαό για άμεση ενημέρωσή του γύρω από το Σιωνιστικό σχέδιο.

Βέβαια ήδη από το 1896, ο αρχισιωνιστής Θεόδωρος(!) Χέρτσλ, είχε δημοσιεύσει στην Βιέννη, με χρήματα του μεγαλύτερου (εβραϊκού βέβαια) εκδοτικού οίκου της πόλης Μραϊτενσταϊν, το βιβλίο του "Το Εβραϊκό Κράτος". Σ' αυτό το βιβλίο ζητούσε να ιδρυθεί κράτος των Εβραίων στην Παλαιστίνη ή την Αργεντινή(!), όπου θα κατέφευγαν όλοι οι "μη αφομοιωμένοι" - κατ' αυτόν-Εβραίοι. Στο ίδιο κείμενο ο Χέρτσλ, για να συγκινήσει τους ποικίλους "σοσιαλίζοντες" διανοούμενους της τότε Ευρώπης έγραψε: "...χρειαζόμαστε εργασιακό 7ωρο την ημέρα ώστε να δράσει σαν κάλεσμα για τους ανθρώπους μας

που θάρθουν αυτόβουλα στο νέο κράτος. Σ' αυτό το κράτος που θάναι η "αγαπημένη γη", η "Γη της Επαγγελίας" η νέα Χαναάν".

Ο Χέρτσλ γνώριζε "από μέσα", πάρα πολύ καλά πως η παγκόσμια δύναμη του Χρήματος, που είχε περιέλθει στα χέρια του εβραϊσμού μετά 5 περίπου αιώνες συστηματικής και συνωμοτικής εργασίας, ήταν ικανή να ξεσηκώσει ακράτητα τον εγγενή και έμφυτο Αντισημιτισμό των Υπολοίπων Λαών, των "Γκόγιμ". Κι ακόμη πως από μόνος του ο Εβραϊσμός ουδέποτε θα κατόρθωνε εργασιακά να παράγει έργα πολιτισμού, τεχνικού ή πνευματικού, όπως οι Αριοι Λαοί. Ομως ένα κράτος έχει ανάγκη τέτοια έργα για να σταθεί και να επιβιώσει.

Γι' αυτό ενέτειλε και κατηύθυνε πολλούς εβραίους να επενδυθούν με νομικά τεχνάσματα, το ρούχο του Αγγλου, Ρώσου, Αμερικανού, Γερμανού και Γάλλου, ώστε διατηρώντας την φυλετική καθαρότητα στο μέγιστο δυνατό, να μπορούν να λειτουργήσουν σαν όργανα του Μεγάλου Σιωνιστικού Σκοπού, "μέσα" στην κοινωνία των Γκόγιμ, ταυτόχρονα με τους "αποδιοπομπαίους", απροκάλυπτα Εβραίους Σιωνιστές αδελφούς τους.

Μόνον έτσι, γράφει ο Χέρτσλ, μπορεί να πετύχει ο σκοπός της δημιουργίας του "Εβραϊκού κράτους" που θα σταθεί η "φωλιά του λαού - Ισραήλ" και ο πυρήνας της "Αυτοκρατορίας του Ιούδα".Μάλιστα είχε προσχεδιάσει, πως σ' αυτό το κράτος υπό κατασκευή θα προσέρχονταν κυρίως "φτωχής" διαστρωμάτωσης Εβραίοι από την Αν. Ευρώπη και την Ρωσία (η αναλογία τους στο τωρινό Ισραήλ είναι ικανή να πείσει για την εξαίρετη τήρηση του σχεδίου). Το Κράτος αυτό που σχεδίασε ο σατανικός και ικανότατος Χέρτσλ, θα ήταν (και είναι, παραμένει) η προστάτιδα δύναμη του διεθνούς Εβραϊσμού και έδρα του μελλοντικού "Εβραίου βασιλιά του κόσμου". Γι' αυτήν την προσπάθεια, κλείδες της Σιωνιστικής στρατηγικής είναι οι "κατευθυντήριες οδηγίες" που περιέχονται στα "Πρωτόκολλα". Οδηγίες που χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν μεθοδικά οι ηγέτες του Σιωνισμού, όπως ακριβώς τηρούνται τα διάφορα βήματα - στάδια ενός πολεμικού σχεδίου. Κι εδώ έχουμε "προ οφθαλμών" μας το πολεμικό σχέδιο κατάκτησης του πλανήτη από τον Σιωνισμό. Σχέδιο που προβάλλει ολοφάνερο και συγκλονιστικό μέσα στα πρωτόκολλα.

Η Ρωσική Αυτοκρατορική κυβέρνηση της Εποχής του σατανικού αρχισιωνιστή Χέρτσλ ήξερε πολύ καλά τις απόψεις των Σιωνιστών, εγνώριζε πως από τον 18ο αιώνα έως τότε, αυτοί ήσαν πίσω από τρομοκρατικές πράξεις εναντίον αρχόντων και δημοσίων λειτουργών και επιστημόνων που τους αντιστρατεύονταν κι' ακόμη δεν ξεχνούσε την Γαλλική Επανάσταση. Οι Ρώσοι είχαν άριστα αντιληφθεί ότι η "Δημοκρατική" Επανάσταση της γκιλοτίνας και της τρομοκρατίας στη Γαλλία, ήταν το πρώτο βήμα. Το ξεκίνημα ανατροπής "βωμών και θρόνων" των Γκόγιμ. Ετσι όταν έγινε γνωστό, μέσα από τον θόρυβο των εφημερίδων πως θα συνερχόταν, το φθινόπωρο του 1897, συνέδριο των Εβραίων στην Βασιλεία της Ελβετίας, συνέδριο για την διαδικασία δημιουργίας εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη, ο επικεφαλής της "Οχράνα" (μυστική υπηρεσία πληροφοριών των Ρώσων) στο Παρίσι ο ευφυέστατος Ρατσκόφσκι, που υπήρξε χρόνια διευθυντής ασφαλείας των Υπουργείων στην Αγία Πετρούπολη, πριν τοποθετηθεί στο Παρίσι, ανέλαβε άμεση δράση. Είχε επί χρόνια αμειβόμενο πράκτορά του έναν Γαλλογερμανό-Εβραίο καταδότη, ο οποίος θα συμμετείχε σαν παρατηρητής στο συνέδριο, ώστε να μεταφέρει τα πορίσματά του, στην Μασσωνική Εβραϊκή Στοά της Φρανκφούρτης "Στα Χαμένα Χαράματα", της οποίας ο εν λόγω εβραίος καταδότης υπήρξε αγγελιαφόρος σύνδεσμος με την "Μεγάλη Ανατολή" Διευθύνουσα στοά της Γαλλίας. Οι δύο στοές, από τις 16 Αυγούστου του 1897, που ιδρύθηκε η Γερμανική, συντόνιζαν τα σιωνιστομασσωνικά δρώμενα στις δύο χώρες.

Στην διάρκεια του ταξειδιού Βασιλεία - Φρανκφούρτη, ο Ρατκόφσκι περίμενε στο μέσο της διαδρομής σε μια μικρή κωμόπολη τον εβραίο χαφιέ του και ενώ αυτός "διανυκτέρευσε" εκεί για την προσχεδιασμένη του ανάπαυση ως ταξιδιώτη, στην πραγματικότητα αντέγραφαν αμφότεροι, το πλείστο των πορισμάτων της μεγάλης Σιωνιστικής συνάντησης, μέσα στην νύχτα που ακολούθησε. Για τούτο και η πρώτη γραφή των πρωτοκόλλων ήταν στα Γαλλικά, γλώσσα που χρησιμοποιήθηκε στο Εβραϊκό συνέδριο της Ελβετίας και κρατήθηκαν τα πρακτικά. Αμέσως μετά ο Ρατκόφσκι τα απέστειλε επειγόντως στο Ρωσικό Υπουργείο Εσωτερικών. Από κει ο καθηγητής Νείλος χρησιμοποιώντας την γαλλική χειρόγραφη συλλογή, προέβη στην μετάφρασή τους με την βοήθεια του εξαίρετου ιστοριομαθούς και Γαλλομαθούς Στρατάρχου Σουχότιν. Ο τελευταίος, πέθανε μετά από πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Οι Ρώσοι κατάλαβαν πολύ αργότερα, στις παραμονές του Α Μεγάλου Πολέμου, πως ο οδοντίατρος του Στρατάρχου Σουχότιν ήταν εβραίος και τον είχε δηλητηριάσει στην διάρκεια μιας οδοντοθεραπείας.

Αργότερα στα 1923, λίγο πριν πεθάνει στο Βερολίνο ο εξόριστος, λόγω Μπολσεβίκων, στρατηγός Αλεξέϊ Κουρλώφ ανέφερε στους σύνδεσμούς του με το NSDAP ότι, το 1910 όταν ήταν διευθυντής του Υπουργείου Εσωτερικών στην Μόσχα, είδε την αναφορά και την μελέτη των πρωτοκόλλων, εντυπωσιάστηκε και εκάλεσε τον συνταξιούχο πλέον Ρατκόφσκι, που ζούσε στην Πετρούπολη, για περαιτέρω συζήτηση και επεξηγήσεις κάποιων σημείων. Μετά την συνάντησή τους ο Ρατκόφσκι, γέροντας πια, υπεσχέθη ότι θα επανέλθει σύντομα με όλες τις σημειώσεις του προσωπικού του αρχείου, μιας και λόγω παρόδου 12ετίας δεν θυμόταν πολλά πιθανώς χρήσιμα πράγματα, γεγονότα και ονόματα, ώστε να ξεκα-

θαριστεί πλήρως η διαδικασία και ο τρόπος υποκλοπής των σημαντικών εγγράφων. Η φανερή τους συζήτηση, στοίχισε στον Ρατκόφσκι την ζωή του. 3 μέρες αργότερα βρέθηκε νεκρός. Το σπίτι του λεηλατημένο. Μέχρι το τέλος ο στρατηγός Κουρλώφ πίστευε ότι η απροσεξία του και η πλαστή αίσθηση δύναμης και ασφάλειας που είχαν, σκότωσε τον Ρατκόφσκι, γιατί άνθρωποι των Σιωνιστών τον είχαν εντοπίσει μέσα στο Υπουργείο.

Παρά ταύτα στα 1902 εκυκλοφόρησε η πρώτη έκδοση των "Πρωτοκόλλων" στην επεξεργασμένη από το Σέργιο Νείλο μετάφραση, με τον τίτλο "το μεγάλο μέσα στο μικρό και ο αντίχριστος σαν κοντινή πιθανότητα κρατικού δικαίου", ενώ την ίδια χρονιά η εφημερίδα "Μοσκόφσκαγια Βιεντομόστι", εδημοσίευσε πολλά αποσπάσματα των πρωτοκόλλων. Οπως οι ίδιοι οι Εβραίοι παραδέχονται, η ευρεία διάδοση της Αλήθειας είχε δημιουργήσει τρομερά προβλήματα στην προσπάθειά τους, διότι όταν στα 1905 ο Παπα-Γκαπόν (ένας βαφτισμένος εβραίος, ιερέας(!)) εξήγειρε τις μάζες, οι μελετητές της "Οχράνα" υπέβαλαν στον Νικόλαο Β, ειδικό υπόμνημα για την σκλήρυνση της στάσης του κατά των εβραίων. Στα 1905 κυκλοφορεί επανέκδοση του βιβλίου του Σεργίου Νείλου και σχεδόν συγχρόνως ο συγγραφέας Γεώργιος Μπούτμι εκδίδει την δική του μετάφραση, υπό τον τίτλο: "Οι ρίζες των κακών μας". Στον επίλογό του ο Μπούτμι επισημαίνει: "Μετάφραση εκ της Γαλλικής την 9 Δεκεμβρίου του 1901". Γεγονός που σημαίνει ότι από το 1901 είχαν αποκαλυφθεί σε αρκετούς τα "Πρωτόκολλα". Η μετάφρασή του εγνώρισε 2 επανεκδόσεις στα 1906 και 1907 με έντονη διάδοση στο Ρωσικό κοινό. Η δεύτερη είχε τον υπότιτλο: "Οι εχθροί της Ανθρωπότητος". Επίσης μια 4η επανέκδοση, μέσω του τυπογραφείου του "Ιδρύματος Προστασίας Κωφαλάλων", όπου υπήρχαν πολλοί αντισιωνιστές Ιατροί, εμφανίσθηκε ειδικότερα στην Αγία Πετρούπολη. Από την μετάφραση του καθηγητού Νείλου υπήρξαν επίσης δύο επανεκδόσεις, η 3η το 1911 και η 4η το 1917, παραμονές της Κόκκινης εξέγερσης. Ομως όπως αφηγήθηκε ο καθηγητής στον Γκότφρηντ τσουρ Μπέεκ, ήδη από το 1899 και το 1900 είχε μοιράσει τις πρώτες χειρόγραφες περιληπτικές σημειώσεις για τις Σιωνιστικές καθοδηγητικές γραμμές, σε προσωπικούς, ευαισθητοποιημένους με το θέμα φίλους του.

Οι μεταφράσεις των 2 Ρώσων διανοητών, μοιάζουν στον αμαθή σαν διαφορετικές κι αυτό στάθηκε όργανο αμφισβήτησης από τους Σιωνιστές και τους πράκτορές τους. Ο Νείλος χωρίζει το κείμενο σε 24 εδάφια και ο Μπούτμι σε 27. Ακόμη ο δεύτερος ομαδοποίησε διαφορετικά την έκδοση του 1907, απ' εκείνη του 1905. Ομως αυτές είναι όλες κι όλες οι διαφορές, καθώς και διάσπαρτες λέξεις (κυρίως επίθετα). Αλοιώς τα 2 ρωσικά κείμενα είναι ταυτόσημα εννοιολογικά, αλλά και στο σύνολό τους.

Το NSDAP χρησιμοποίησε ανασυνθετικά την έκδοση του Νείλου του '11, του '17 καθώς και τις δύο του Μπούτμι του '5 και '7.

Βέβαια και μετά την σφετεριστική υφαρπαγή της εξουσίας από τους σιωνιστοκίνητους Μπολσεβίκους, υπήρξαν 2 ακόμη εκδόσεις στην Ρωσική. Μία στο Βερολίνο το 1920, μερίμνη του περιοδικού των Εθνικιστών Εμιγκρέδων "Φωταχτίδα", ίδια σχεδόν μ' εκείνη του Νείλου του 1911, κι ακόμη μία που εκδόθηκε στην Κριμαία, από Λευκορώσσους. Ο άγνωστος εκδότης της με το ψευδώνυμο Οβόντ, την αποκαλεί: "Δημοσίευση των Πρωτοκόλλων της Αλάουχτα". Τέλος στα 1922 στο Βερολίνο, ο εμιγκρές Λευκός Γερουσιαστής Ρογκόβιτς δημοσιεύει πάλι στην Ρωσική, επανέκδοση βάσει των έργων του Νείλου, με τίτλο "Η μυστική παγκόσμια συνωμοσία, τα πρωτόκολλα των "Σοφών" της Σιών".

Οι Ρώσοι είχαν άριστα αντιληφθεί ότι η "Δημοκρατική" Επανάσταση της γκιλοτίνας και της τρομοκρατίας στη Γαλλία, ήταν το πρώτο βήμα. Το ξεκίνημα ανατροπής "βωμών και θρόνων" των Γκόγιμ. Ετσι όταν έγινε γνωστό, μέσα από τον θόρυβο των εφημερίδων πως θα συνερχόταν, το φθινόπωρο του 1897, συνέδριο των Εβραίων στην Βασιλεία της Ελβετίας, συνέδριο για την διαδικασία δημιουργίας εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη, ο επικεφαλής της "Οχράνα" (μυστική υπηρεσία πληροφοριών των Ρώσων) στο Παρίσι ο ευφυέστατος Ρατσκόφσκι, που υπήρξε χρόνια διευθυντής ασφαλείας των Υπουργείων στην Αγία Πετρούπολη, πριν τοποθετηθεί στο Παρίσι, ανέλαβε άμεση δράση.

Είναι βέβαια γνωστό σε όλους τους στοιχειώδεις γνώστες της ιστορίας πόσο προχωρημένοι υπήρξαν οι "Λευκοί" Ρώσοι στον αγώνα κατά του σιωνισμού. Και όχι μόνο οι Τσαρικοί, αλλά και οι μη Βασιλόφρονες Εθνικιστές και Εθνικοδημοκράτες. Εξ' άλλου τον ανανεωτή υπουργό του Τσάρου Στολύπιν, που θα μετασχημάτιζε την Αγία Ρωσία προλαβαίνοντας την Κόκκινη εξέγερση, και την εβραϊκή τρομοκρατία, εβραίος τον δολοφόνησε. Γι' αυτόν τον φωτισμένο άνδρα Στολύπιν, ο εξόριστος τότε Λένιν είπε από την Ελβετία "ή ο Στολύπιν ή εμείς, μπορούμε ν' αλλάξουμε την Ρωσία". Οπότε τα περί εξέγερσης για τα δίκια του Λαού κλπ αηδίες, πάνε στα σκουπίδια της Ιστορίας. Ο Σιωνισμός χρησιμοποίησε τον Μπολσεβικισμό για τα συμφέροντά του, τον έστιψε όσο ήταν χρήσιμος και όταν πλέον δεν του προσέφερε τίποτα άλλο στην πράξη τον πέταξε στα σκουπίδια της Ιστορίας, με την Perestroika και την κατάρρευση του ανύπαρκτου σοσιαλισμού. Ο μπολσεβικισμός είχε αρχίσει να γίνεται όχι απλά άχρηστος, αλλά και επιζήμιος σαν Σοβιετορωσισμός, ενάντιος στα Σιωνιστικά συμφέροντα. Τώρα ο Διεθνής Σιωνισμός και το Ισραήλ ποντάρουν σε άλλα άλογα. Φυσικά τα "πρωτόκολλα" ισχύουν πάντα και σημασιοδοτούν την παγκόσμια στρατηγική τους.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

STEFANO DELLE CHIAIE

Ιδρυτής, το 1960, της Avanguardia Nazionale, μιας εθνικιστικής οργάνωσης στην Ιταλία, που σημάδεψε με τη δράση της, την δεκαετία του '60. Στα τέλη της δεκαετίας ήταν από τους πρωτεργάτες της φοιτητικής διαμαρτυρίας, ενάντια στο άπιο πολιτικοκοινωνικό σύστημα. Το 1970 κατηγορ... κε για συμμετοχή στην έκρηξη της Piazza Fontana στο Μιλάνο και εγκατέλειψε την Ιταλία, για να αποφύγει την σύλληψη. Κατέφυγε αρχικά στην Ισπανία και μετά στην Λατινική Αμερική. Εκεί, το 1987 συμμετείχε στο επιτυχημένο πραξικόπημα του στρατηγού Μπάνζερ και στην μετέπειτα διακυβέρνηση της Βολιβίας. Το 1987 συνελήφθη από τις ιταλικές μυστικές υπηρεσίες και μεταφέρθηκε στην Ιταλία, για να αθωωθεί από όλες τις κατηγορίες το 1989. Συμμετείχε στις εκλογές του '92 με την lega Nazional popolare στην Ρώμη 7000 παίρνοντας προσωπικούς ψήφους. Αυτή τη στιγμή, ζει στη Ρώμη όπου ασχολείται με την ιστόρηση των γεγονότων των δεκαετιών 60 και 70 καθώς και με την κριτική των σύγχρονων πολιτικών και οικονομικών ζητημάτων. Ευγενικά μας παραχώρησε την παρακάτω συνέντευξη.

ΕΡ. Δεκαετία του '60. Ποιά ήταν η Avanguardia Nazionale και τι σήμαινε να ανήκει κανείς στην "άκρα δεξιά" της εποχής, έξω από τις γραμμές του M.S.I.

ΑΠ. Καταρχάς πρέπει να πω, ότι όλοι εμείς, ανήκαμε στην νεολαία του MSI και αυτό μέχρι το συνέδριο του 1956. Η μεγάλη πλειψηφία των νέων βρίσκονταν κοντά στις θέσεις της κυβέρνησης του Salo (σημ. τελευταία κυβέρνηση του Mussolini) και αντίθετοι στον συντηρητισμό και φιλοαμερικανισμό της ηγεσίας του MSI. Πολλοί από εμάς επίσης, ήταν επηρεασμένοι από την σκέψη του Evola. Αρχικά λοιπόν δημιουργήθηκε στο εσωτερικό του MSI, το κέντρο σπουδών "Ordine Nuovo".

Μετά το συνέδριο του '56, η ρήξη έφθασε στο απροχώρητο και η βάση της Ο.Ν. πίεσε για έξοδο από το MSI. Σκοπός ήταν η δημιουργία ενός κινήματος, το οποίο θα έκανε πολιτική σύμφωνα με τις Ιδέες. Ομως η Ordine Nuovo, διάλεξε τον δρόμο της πνευματικής αντιπολίτευσης με τάσεις υπεράσπισης μιας Δύσης που είχε ταυτιστεί με τον Αμερικανισμό. Σ'όλα αυτά υπήρξαμε αντίθετοι και γι'αυτό το 1960 ιδρύθηκε η Avanguardia Nazionale για να κάνει πολιτική ενάντια στο σύστημα και να δώσει λύσεις σε πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα όπως και για τη θέση της Ιταλίας στο ΝΑΤΟ, με την οποία ήμασταν κατηγορηματικά αντίθετοι.

Η Avanguardia Nazionale έκανε προπαγάνδα σε σχολεία και εργοστάσια (όπου διοργανώσαμε δύο απεργίες), κυρίως στην περιφέρεια της Ρώμης όπου είχαμε περισσότερη δύναμη. Ολη αυτή η δραστηριότητα όμως, δυσαρέστησε πολλούς και γρήγορα οι μηχανισμοί καταστολής του συστήματος κινήθηκαν εναντίον μας. Γι αυτό το 1965 αναστείλαμε την δραστηριότητα της Α.Ν.

Ομως στα τέλη της δεκαετίας, η φοιτητική αναταραχή, έδωσε την ευκαιρία, μέσα από τις τάξεις του FUAN (φοιτητική οργάνωση του MSI) να κινηθούμε και πάλι εναντίον του συστήματος. Μάλιστα, ήταν η πρώτη φορά όπου δόθηκε η ευκαιρία σε αντίπαλες παρατάξεις, όπως ήταν η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, να συζητήσουν μαζί μας και να χαράξουμε μια κοινή πολιτική δράσης. Στόχος μας ήταν η έξοδος του φοιτητικού κινήματος από τα στενά σπουδαστικά πλαίσια και η μεταφορά του αγώνα στην κοινωνία. Φυσικά σ'αυτήν την "ανίερη" συμμαχία, το σύστημα είδε έναν κίνδυνο να γεννιέται και γι'αυτό έκανε το παν ώστε να μας διασπάσει και να μας στρέψει τον έναν ενάντια στον άλλο. Αυτό το σκοπό είχαν οι εκρήξεις βομβών που έγιναν στο Μιλάνο το Δεκέμβριο του '69.

ΕΡ. Αρχίζει δηλαδή η περίοδος των βομβών. Ποιά ήταν η ευθύνη του κράτους και ποια η συμμετοχή των μυστικών υπηρεσιών σ'όλη αυτή την ιστορία;

ΑΠ. Με την έκρηξη της βόμβας στην

Piazza Fontana το 69 αρχίζει μια νέα περίοδος στην ιστορία της Ιταλίας. Μια περίοδος που διήρκεσε μέχρι τις αρχές τις δεκαετίας του '80 και χαρακτηρίζεται από εκρήξεις με σκοπό τον θάνατο αθώων πολιτών και με σκοτεινή προέλευση, ώστε να είναι δυνατή η εύκαιρη και η ανεύθυνη κατανομή ευθυνών.

Το πολιτικοκοινωικό σύστημα, για πρώτη φορά μετά από το 1945, βρέθηκε μπροστά σε μία μεγάλη κρίση, χωρίς να μπορεί να προσφέρει λύσεις. Εργατική αναταραχή, φοιτητική αναταραχή και οι γνήσιες αντισυστεμικές δυνάμεις να ενώνονται εναντίον του. Μην μπορώντας να βρει κάποια πολιτική λύση, βρέθηκαν οι βόμβες. Οι βόμβες που σκοπό είχαν να βάλουν την "αριστερά" να χτυπηθεί με την "δεξιά" και το κατάφεραν. Γιατί ο μαχητικός αντιφασισμός ξεκινά με τις βόμβες και έβαλλε τους νέους να χτυπιούνται ο ένας με τον άλλο.

Εμείς, λίγες μέρες μετά την εκρηξη στην Piazza Fontana, κατηγορηθήκαμε σαν υπεύθυνοι. Το πρώτο άγγελμα σύλληψης το δεχθήκαμε το 70 για τρομοκρατία και το δεύτερο το 74, για ανασύσταση του Φασιστικού κόμματος.

Οσο αφορά τέλος, στην συμμετοχή των μυστικών υπηρεσιών, αυτή δυστυχώς υπήρχε παντού. Οι μυστικές υπηρεσίες υπήρχαν σε κάθε χώρο, σε κάθε οργάνωση, ελεύθεροι να πράξουν το έργο τους.

ΕΡ. Από το 70 όμως, αρχίζει η περίοδος της εξορίας. Ποιές ήταν οι εμπειρίες αυτής εποχής και της διαμονής στην Λατινική Αμερική;

ΑΠ. Ναι, δεκαεπτά χρόνια εξορίας είναι πολλά. Σίγουρα οι εμπειρίες ήταν πολλές και ειδικά αυτές στην Λατινική Αμερική.

Εκεί συμμετείχαμε στο πραξικόπημα και στην διακυβέρνηση της Βολιβίας, μετά την πρόσκληση της Βολιβιανής Φάλλαγγας. Ηταν μία μοναδική εμπειρία, γιατί μας δόθηκε η ευκαιρία να προσπαθήσουμε την πρακτική εφαρμογή των ιδεών μας. Η κυβέρνηση του στρατηγού Bonzer είχε την λαϊκή υποστήριξη, πολεμήθηκε όμως από το διεθνές οικονομικοπολιτικό σύστημα. Τις μεγάλες τράπεζες, οι οποίες και το εξανάγκασαν σε παραίτηση και όχι η λαϊκή αγανάκτηση.

Στην Λατινική Αμερική ισχύει ακόμα ο αποικιοκρατισμός. Ο νεοαποικιοκρατισμός μάλλον, των μεγάλω τραπεζών, οι οποίες μέσω των δανείων ελέγχουν τα κράτη της περιοχής και ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις.

Για τις ιδέες μας η Λατινική Αμερική αποτελεί πρόσφορο έδαφος. Από την μία γιατί το πολιτικό και οικονομικό σύστημα ευνοούν μία έκρηξη των λαών, από την άλλη οι κάτοικοι της περιοχής βρίσκονται κοντά στην ευρωπαϊκή κουλτούρα και γι αυτό μπορούν να δεχθούν τις ιδέες μας. Οι λαϊκές δυνάμεις εκεί, συνεχώς συνειδητοποιούνται με βάση την εθνικολαϊκή ιδεολογία και πιστεύω πως αυτή η περιοχή, ίσως είναι η πρώτη που θα εκραγεί ενάντιο στο διεθνές σύστημα.

ΕΡ. Για να ξαναγυρίσουμε στην Ιταλία, πως βλέπεται την σημερινή πολιτική κατάσταση και ένα σχόλιο για την Alleanza Nazionalle;

ΑΠ. Στην Ιταλία σήμερα, βλέπουμε ξεκάθαρα την σύγκρουση μεταξύ διεθνούς κεφαλαίου και τοπικού κεφαλαίου. Το πρώτο στην πολιτική σκηνή αντιπροσωπεύεται από το P.d.S (σημ. αριστεροί) και τον προοδευτικό χώρο, ενω εκπρόσωπος του δεύτερου είναι ο Μπερλουσκόνι και η Forza Italia. Οι κομμουνιστές δεν αντιπροσωπεύουν πια τον μαρξισμό.

Η δημιουργία της Alleanza Nazionalle πάλι, έδωσε την ευκαιρία σε πολλές δυνάμεις που βρίσκονταν εγκλωβισμένες, να βγούν στην επιφάνεια. Το καινούριο MSI προσφέρει μία μεγάλη ευκαιρία να δημιουργηθεί ένα γνήσιο κίνημα εναλλακτικό προς το σύστημα. Φτάνει βέβαια να μην επαναλειφθούν τα λάθη του παρελθόντος και να μην κυριαρχήσει η νοσταλγία.

ΕΡ. Μερικά σχόλια και προοπτικές για το μέλλον;

ΑΠ. Είναι ανάγκη να προχωρήσουμε στον αγώνα μας, με μία λογική η οποία θα αποκλείει τελείως την νοσταλγία παλαιών καταστάσεων. Η απλή ανακοίνωση ιδεών και αρχών δεν μπορεί να φέρει αποτέλεσμα, αυτό που χρειάζεται είναι η απάντηση και η δημιουργία λύσεων για τα σημερινά προβλήματα. Η προσαρμογή των ιδεών μας στην σημερινή πραγματικότητα.

Αυτό που βλέπουμε σήμερα, σε μικρό βαθό και αύριο ίσως σε μεγαλύτερη διάσταση είναι η συμμαχία με δυνάμεις που βρίσκονται και αυτές σε αντίθεση με το σύστημα, όπως κάποιες μορφές της αριστεράς. Φυσικά χρειάζεται προσοχή για να μην εγκαταλειφθούν αξίες πρωταρχικές και ικανότητα για την δημιουργία μιας νέας σύνθεσης. Ενα μέρος της αριστεράς, που θα εγκατέλειπε τον αντιφασισμό και τον διεθνισμό του θα μπορούσε να πολεμήσει μαζί μας.

Επίσης και οι λαοί του Τρίτου Κόσμου θα διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο. Αναφερθήκαμε πιο πρίν και στις δυνατότητες που υπάρχουν στην Λατινική Αμερική, όμως και το Ισλάμ είναι ένας δυνητικός σύμμαχος αν και οι πολιτισμικές διαφορές που το χωρίζουν από την Ευρώπη, περιορίζουν τον ρόλο του στο επίπεδο του συμμάχου.

D'ANNUNZIO
Ο ΒΑΡΔΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

"Εμείς οι καλλιτέχνες είμαστε απλώς οι μάρτυρες των αέναων αλλαγών που βοηθούν να προχωρήσει η ράτσα μας στο Πεπρωμένο της".

Gabrielle D'Annunzio

Ο Gabrielle D'Annunzio ήταν ο μοναδικός συνδυασμός Πολεμιστή και Καλλιτέχνη που όρθωσε το ανάστημά του στην Ευρώπη και σημάδεψε με τη δράση του και το πνευματικό του έργο μία ολόκληρη χώρα έως τις μέρες μας.

Ο D'Annunzio γεννήθηκε στα 1863 στην Ρώμη από μία μικροαστική οικογένεια εμπόρων. Επηρεασμένος βαθιά από τα συγγράμματα του Nietzsche, σφυρηλάτησε μία ατσαλένια θέληση από την εφηβική του ηλικία κιόλας και δεν ήταν λίγες οι φορές που, κολυμπώντας στα νερά της Αδριατικής, πήγαινε ενάντια στα κύματα για να διαπιστώσει τα όριά του. Η καρριέρα του σαν ποιητής ξεκίνησε πολύ νωρίς και από την ηλικία των 16 ετών ήταν ήδη γνωστός στην Ιταλία σαν ένας ανερχόμενος καλλιτέχνης, επηρεασμένος από Γάλλους πεσιμιστές όπως ο Baudelaire, ο οποίος είχε μεγάλη επίδραση στον νεαρό D'Annunzio. Στα 19 του χρόνια ζούσε στην Ιταλική πρωτεύουσα δουλεύοντας σαν δημοσιογράφος σε διάφορες εφημερίδες και, ταυτόχρονα, συγγράφοντας το πρώτο του έργο "Il Piacere", το οποίο ακολούθησε μία συλλογή αυτοτελών διηγημάτων "Ιστορίες της Pescara". Λίγα χρόνια αργότερα, ακολούθησε το διήγημα "Le Vergini delle Rocce", που εισήγαγε στην Ιταλία την ιδέα του Υπερανθρώπου και της Νιτσεϊκής φιλοσοφίας. Η πρώτη επίσκεψη του D'Annunzio στην Ελλάδα στα 1895, τον ενέπνευσε να γράψει ένα εθνικό έπος που θα έκανε την Ιταλία ένα μεγάλο Εθνος του 20ου αιώνα: "Ηθελα να γράψω ένα έργο ποιητικής πρόζας που θα γίνει η πολεμική κραυγή των Αρίων", έλεγε χαρακτηριστικά και, πράγματι, το "Laus Vitae" εκφράζει ένα νέο Παγανιστικό, αντι - Χριστιανικό και Νιτσεϊκό Ευρωπαϊκό ήθος.

Την εποχή εκείνη, νέες ιδέες γεννιούνται στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο, ειδικώτερα ανάμεσα στους νέους καλλιτέχνες που καταδίκασαν τον φιλελευθερισμό και απέρριπταν την αστική βολή και τους πολιτικούς, απαιτώντας μία Εθνικιστική αναγέννηση. Αυτοί, αντιπροσωπεύονταν από το κίνημα των Φουτουριστών με ηγέτη τον Marinetti, τον ποιητή που είχε προκαλέσει την μικροαστική Ιταλική κοινωνία δηλώνοντας ότι ήθελε "να απαγάγει τον Πάπα και να τον πετάξει από ένα αεροπλάνο στην Αδριατική"!

Ο Gabrielle D'Annunzio συγγράφει εκείνη την περίοδο το έργο "La Nave", το οποίο καλούσε τους Ιταλούς να "εξοπλίσουν τους στόλους και να σαλπάρουν ενάντια στον κόσμο". Η επίδραση των λόγων του υπήρξε πρωτοφανής, με τον λαό της Ρώμης να διαδηλώνει κραυγάζοντας τα συνθήματά του. Ο Βασιλιάς συνεχάρη τον D'Annunzio και η Αυστρία επίσημα διαμαρτυρήθηκε στο Ιταλικό Υπουργείο Εξωτερικών.

Ο D'Annunzio, αν και δεν μπορεί κανείς να τον περιορίσει στα στενά όρια της "αριστεράς" ή της "δεξιάς", εξελέγει στο Κοινοβούλιο στα 1899 σαν ανεξάρτητος υποψήφιος και λέγοντας δημόσια ότι οι βουλευτές είναι ένα "εκλεγμένο κοπάδι ηλιθίων". Στα 1900, προκάλεσε νέες εκλογες με το να καταψηφίσει, μαζί με την Αριστερά,την κυβέρνηση και κατέβηκε σαν υποψήφιος του Σοσιαλιστικού κόμματος, αν και συνέχισε να μιλά για την αναγκαιότητα μιας "εθνικιστικής συνείδησης", διαμορφώνοντας τις βάσεις για ένα ιδεολογικό ρεύμα που στα μετέπειτα χρόνια θα κυριαρχούσε στην Γερμανία και την Ιταλία.

Οταν ξέσπασε στα 1914 ο Α Ευρωπα.κός Πόλεμος, ο ποιητής έσπευσε να καταταγεί πιστεύοντας, όπως ο Mussolini και ο Marinetti, ότι αυτή ήταν η ευκαιρία για την Ιταλία να κατακτήσει την θέση της ανάμεσα στα μεγάλα κράτη της Ηπείρου. Μπροστά σ'ένα πλήθος εθνικιστών ο D'Annunzio μίλησε λέγοντας: "...Ευλογημένοι είναι αυτοί που μέχρι χθές μίλαγαν εναντίον αυτού του γεγονότος και σήμερα αποδέχονται την αναγκαιότητα του πολέμου και δεν θέλουν να είναι οι τελευταίοι που θα θυσιαστούν, αλλά οι πρώτοι! Ευλογημένοι είναι οι νέοι που, πεινασμένοι για δόξα, θα χορτάσουν !..." Το κοινό ήταν εκστατικό από τα λόγια του.

Στα 52 του χρόνια, ο D'Annunzio ήδη εθεωρείτο εθνικός θησαυρός και, παρά την πίεση της κοινής γνώμης, κατετάχθη σαν έφεδρος αξιωματικός και σύντομα η μεγαλύτερη λογοτεχνική προσωπικότητα της Ιταλία έγινε ο γενναιότερος ήρωας πολέμου της, παίρνοντας μέρος σε πάνω από 50 μάχες σώμα με σώμα. Σε μία από αυτές, επικεφαλής μίας μικρής ομάδος ταχύπλοων, εισήλθε κρυφά σε ένα Αυστριακό λιμάνι και εκτόξευσε τορπίλλες, καταστρέφοντας δύο θωρηκτά. Πέταξε αρκετές φορές πάνω από τις Αλπεις, σε μία εποχή που ένα τέτοιο εγχείρημα θεωρείτο πολύ δύσκολο. Οι Αυστριακοί τον είχαν επικηρύξει με ένα τεράστιο ποσό, στο οποίο απάντησε εισβάλλοντας στο λιμάνι του Buccari καταστρέφοντας ένα εμπορικό πλοίο και αφήνοντας λαστιχένιες βάρκες που η κάθε μία περιήχε ένα επικό ποίημα γραμμένο σε ανεξίτηλο μελάνι! Ηταν γνωστός ιδιαίτερα για τις πτήσεις του πίσω από τις γραμμές του εχθρού, κατά τη διάρκεια των οποίων έριχνε προπαγανδιστικά φυλλάδια και ήταν σε μία από αυτές που χρησιμοποίησε για πρώτη φορά την πολεμική κραυγή "Eja! Eja! Alala!", η οποία έλεγε ότι ήταν η κραυγή που χρησιμοποιούσε ο Αχιλλέας στην μάχη και που αργότερα υιοθέτησαν οι Λεγεωνάριοί του και οι Φασίστες.

Μετά από ένα σοβαρό τραύμα στο μάτι του, διετάχθη να μην πετάξει ξανά αλλά σύντομα επέστρεψε στον αέρα, κερδίζοντας το Αργυρό παράσημο. Επέστρεψε από τον Πόλεμο σαν διεθνής Ηρωας, έχοντας τιμηθεί με ένα Χρυσό μετάλλιο, πέντε αργυρά παράσημα, ένα χάλκινο και τον Σταυρό των αξιωματικών της Στρατιωτικής Τάξης της Σαβοΐας. Κέρδισε επίσης τον Στρατιωτικό Σταυρό της Μ. Βρεττανίας, με πολλά άλλα παράσημα από διάφορες χώρες ανάμεσα στις πολεμικές διακρίσεις του.

Η Ιταλία, μετα το τέλος του Πρώτου Πολέμου, δεν κέρδισε τα ανταλλάγματα που περίμενε και το Φασιστικό Κόμμα δημιουργήθηκε για να αποκαταστήσει αυτήν την, κατά τη γνώμη του Ιταλικού λαού, αδικία. Η πόλη του Fiume ήταν

το βασικό σημείο αντιδικίας: με Βενετικό πολιτισμό και ιστορία, το λιμάνι είχε καταληφθεί από Αγγλικά, Γαλλικά και Αμερικανικά στρατεύματα, δίνοντας στην Ιταλία απλώς καθήκοντα επιτηρητή. Ο Mussolini, ο Marinetti και ο D'Annunzio ενώθηκαν σε έναν κοινό σκοπό, την επανάκτηση του Fiume από την Ιταλία και, ταυτόχρονα, νεαροί αξιωματικοί συγκρότησαν ένα στράτευμα με το σύνθημα "Fiume ή θάνατος!" και ζήτησαν από τον D'Annunzio να τους οδηγήσει στην κατάληψη της πόλεως.

Την αυγή της 12ης Σεπτεμβρίου 1919, ο D'Annunzio προέλασε επικεφαλής 287 ανδρών, συγκεντρώνοντας κατά την πορεία του άνδρες και πολεμοφόδια από τις Ιταλικές πόλεις και μέχρι να φθάσει στην πόλη του Fiume είχε οργανώσει έναν στρατό 1000 ανδρών. Εκεί, συναντήθηκε με τον Ιταλό επιτηρητή της πόλεως και, δείχνοντας τα παράσημά του, δήλωσε: "πυροβολήστε πρώτα σ'αυτά!". Ο Ιταλός στρατηγός Pittaluga δάκρυσε και απάντησε "Μεγάλε ποιητή! Δεν θέλω να χύσω Ιταλικό αίμα. Είναι τιμή μου που σε γνωρίζω πρώτη φορά. Είθε το όνειρό σου να πραγματοποιηθεί". Οι δύο άνδρες αγκαλιάστηκαν και μπήκαν στο Fiume μαζί. Οταν ο D'Annunzio είχε καταλάβει την πόλη, χιλιάδες Ιταλοί από κάθε μέρος της χώρας έσπευσαν στο πλευρό του. "Σε αυτόν τον τρελό και βίαιο κόσμο", δήλωσε "το Fiume είναι το σύμβολο της Ελευθερίας"!

Ο D'Annunzio, ένας άνθρωπος της Αναγέννησης με την αληθινή έννοια του όρου, δημιούργησε στο Fiume ένα πραγματικά Αναγεννησιακό Κράτος: καθιέρωσε την εκγύμναση της νεολαίας, τις συντάξεις για τους ηλικιωμένους, καθολική εκπαίδευση και βοήθεια για τους ανέργους. Η ιδιωτική περιουσία ήταν σεβαστή, αρκεί να μην έβαζε σε κίνδυνο τα συμφέροντα του Κράτους και οι μεγάλες βιομηχανίες τέθηκαν κάτω από την επίβλεψη των εργατών. Ιδρύθηκε Πανεπιστήμιο με σκοπό την φυλετική και ιστορική διαπαιδαγώγηση του λαού και ο ρόλος του κοινοβουλίου περιορίστηκε. Δημιουργήθηκε Ανώτατο Συμβούλιο των Εφόρων (όπως στην αρχαία Σπάρτη), επικεφαλής του οποίου ήταν ο ίδιος ο D'Annunzio, Commandate (Διοικητής).

Η Ιταλική κυβέρνηση, όμως και κάτω από την πίεση των συμμάχων, ξεκίνησε εμπάργο στο Ελεύθερο Κράτος του Fiume, γεγονός που οδήγησε σε ελλείψεις τροφίμων που με τη σειρά τους προκάλεσαν εκτεταμένες επιδημίες. Ο D'Annunzio αμέσως σχημάτισε την μονάδα "Uscocchi" (από το όνομα πειρατών της Αδριατικής), καταλαμβάνοντας συμμαχικά πλοία, αποθήκες, αρπάζοντας όπλα, κρέας, καφέ, πυρομαχικά, ακόμα και άλογα του στρατού, σε γενναίες επιδρομές σε όλη την Ιταλία. Ο D'Annunzio είχε σκοπό να βαδίσει προς την Ρώμη και να καταλάβει την Ιταλία και υπολόγιζε στην βοήθεια του Mussolini, ο οποίος προπαγάνδιζε υπέρ του, αλλά ο Mussolini θεώρησε αυτήν την κίνηση πρώιμη και την απέρριψε. Κυβερνητικά στρατεύματα βάδιζαν όμως εναντίον του Fiume και ο D'Annunzio, ελπίζοντας ότι ο Ιταλικός στρατός δεν θα χτύπαγε ομαίμους Ιταλούς, διέταξε γενικό αφοπλισμό. Ενα μεγάλο λάθος του, όπως τα γεγονότα έδειξαν λίγο μετά...

Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις ξεκίνησαν στις 24 Δεκεμβρίου 1920, τα "Χριστούγεννα του Αίματος" όπως τα ονόμασε ο D'Annunzio. 20.000 στρατιώτες επετέθησαν εναντίον των 3000 του Fiume, την ίδια ώρα που το θωρηκτό Andrea Doria έπαιρνε θέση μάχης από την θάλασσα. Ενα τελεσίγραφο που απαιτούσε την άμεση παράδοση της πόλεως επιδόθηκε στον D'Annunzio, διαφορετικά θα άρχιζε ο βομβαρδισμός. Μετά από κάποιες προειδοποιητικές βολές, τα μπαλκόνια της πόλεως άνοιξαν και χιλιάδες γυναίκες εμφανίστηκαν με τα μωρά τους στην αγκαλιά και φωνάζοντας: "Αυτό το μωρό, Ιταλία! Πάρε αυτό. Αλλά όχι τον D'Annunzio!". Οι ελπίδες του ποιητή για ένα φασιστικό πραξικόπημα δεν ευοδώθηκαν και, συγκαλώντας το Συμβούλιο των Εφόρων, ανακοίνωσε την παράδοση του Fiume. "Δεν μπορώ να καταδικάσω αυτήν την ηρωϊκή πόλη σε σίγουρη καταστροφή", δήλωσε.

Μετά την παράδοσή του, ο D'Annunzio τέθηκε σε περιορισμό, απ'όπου όμως συνέχισε το συγγραφικό του έργο, παραμένοντας η πιο δημοφιλής προσωπικότητα στην Ιταλία. Αν και οι σχέσεις του με τον Mussolini είχαν ψυχρανθεί ύστερα από την "προδοσία του Fiume", όπως την ονόμαζε χαρακτηριστικά ο D'Annunzio, αρνήθηκε να παραστεί σε μία αντιφασιστική διαδήλωση και λίγες ημέρες αργότερα, στις 27 Οκτωβρίου 1922, οι Φασίστες μπαίνουν στην Ρώμη και αναλαμβάνουν την εξουσία.

Η υιοθέτηση από τον Mussolini του χαιρετισμού με το δεξί χέρι τεντωμένο, που πρώτος είχε χρησιμοποιήσει στην Ιταλία D'Annunzio στο Fiume, η τοποθέτηση του γιού του στην Φασιστική κυβέρνηση, η προσάρτηση του Fiume στην Ιταλία στα 1924, ο άξονας Βερολίνου - Ρώμης, έφεραν πάλι κοντά τον Mussolini και τον D'Annunzio, αν και ο δεύτερος αρνήθηκε οποιαδήποτε δημόσια κυβερνητική θέση. Το Φασιστικό καθεστώς τον ανεκήρυξε επίτιμο Στρατηγό (τίτλος που θα αποκτήσει μονάχα ο Αδόλφος Χίτλερ) και τον τοποθέτησε στην θέση του Προέδρου της Ακαδημίας της Ιταλίας. Ο Gabrielle D'Annunzio θα πεθάνει την 1η Μαρτίου 1938 στην Ρώμη από εγκεφαλικό επεισόδιο και θα κηδευθεί, παρουσία του Duce, με τιμές αρχηγού Κράτους.

Ο Gabrielle D'Annunzio δεν ήταν ένας απλός ποιητής, μα ούτε και απλός πολεμιστής. Ηταν ένας εκπρόσωπος της Νέας Ευρωπαϊκής Αριστοκρατίας, μίας Αριστοκρατίας που μπορεί να αφανίσθηκε στα πεδία των μαχών της ανατολής, μα επιζεί με το ηρωϊκό παράδειγμά της στις ψυχές και τις σκέψεις όλων μας.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΓΓΛΙΑ

Σε κάποιο σχετικώς πρόσφατο επεισόδιο στην Αγγλία, δύο νεαροί εθνικιστές ξυλοκόπησαν, αφού πρώτα προκλήθηκαν σοβαρά, τρεις αριστεριστές φοιτητές (δηλ. καλομαθημένα πλουσιόπαιδα με μαρξιστικό στραβισμό). Βεβαίως οι "κακομοίρηδες" οι φοιτητές προσέφυγαν στην κρατική προστασία αμέσως, την προστασία του κράτους και του συστήματος του οποίου είναι γεννήματα και θρέμματα και το οποίο υποτίθεται πως αντιμάχονται. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν η καταδίκη και ο εγκλεισμός στην φυλακή των δύο συντρόφων μας (εκ των οποίων ο ένας είναι μέλος του εθνικιστικού συγκροτήματος Skullhead) για αρκετό χρονικό διάστημα, ενώ οι αριστεριστές αλήτες εθεωρήθησαν de facto "θύματα" του επεισοδίου που οι ίδιοι είχαν προκαλέσει. Το εντυπωσιακό όμως είναι το σκεπτικό με το οποίο καταδικάσθηκαν οι δύο εθνικιστές: το δικαστήριο θεώρησε την πράξη τους "ρατσιστική" παρ' όλο που και οι τρεις φοιτητές ήταν λευκοί!!! Μετά την αρχική έκπληξή μας μπροστά στο πρωτοφανές (;) αυτό σκεπτικό, αξίζει ίσως να κάνουμε κι εμείς κάποιες σκέψεις επάνω σ' αυτήν την ιστορία και να μην την θεωρήσουμε αβίαστα ως κάτι το εντελώς περιστασιακό και - πολύ περισσότερο - ξεκομμένο από τον συνολικό εθνικιστικό αγώνα και τις συνέπειές του.

Λοιπόν, για να θεωρήσει το δικαστήριο την επίθεση "ρατσιστική", θα πρέπει κάποιο από τα δύο παρακάτω να συμβαίνει:

Α) Οι τρεις αριστεριστές (μέλη πιθανότατα του ελεεινού ANL) να θεωρήθηκαν από το δικαστήριο τόσο βαθια φυλετικοί προδότες, που να μην θεωρούνται καν λευκοί (στις ΗΠΑ οι συναγωνιστές μας τους ονομάζουν wiggenrs από το white niggers = λευκοί νέγροι), οπότε και ο ξυλοδαρμός τους από κάποιους συνειδητοποιημένους λευκούς να θεωρείται ενέργεια "ρατσιστική" και ως τέτοια να τιμωρείται. Χωρίς να εξετάσουμε επί του παρόντος το γενικότερο αντι - λευκό πλέγμα της σχετικής Αγγλικής - και όχι μόνο, νομοθεσίας, αρκούμασθε να πούμε πως ένα τέτοιο σκεπτικό κατά αλλόκοτο τρόπο μας παρουσιάζει το δικαστήριο να διαθέτει ένα "ρατσιστικό" τρόπο του σκέπτεσθαι, πράγμα το οποίο είναι απίθανο να συμβαίνει. Η θεωρία (Α) λοιπόν απορρίπτεται πανηγυρικώς. Ας προχωρήσουμε και στην

Β) Η οποία μας αποκαλύπτει αυτό που οι περισσότεροί μας αντελήφθησαν ευθύς εξ' αρχής. Ανεξαρτήτως του τι έχεις ή ΔΕΝ έχεις κάνει (ή το ίδιο το κατεστημένο σε θεωρεί ικανό κι επικίνδυνο πως μπορεί να κάνεις) η καταδίκη σου θεωρείται σίγουρη εάν κι εφόσον δηλώνεις με παρρησία τα εθνικιστικά σου πιστεύω. Εχουμε δηλαδή, εδώ, πέρα απ' όλα τ' άλλα, μια κραυγαλέα όσο κι ανεπίσημη, θρασεία όσο κι' αυστηρή, γενικευμένη όσο και κατεστημένη εφαρμογή του ιδιώνυμου εις βάρος των λαϊκών αγωνιστών της εθνικιστικής ιδέας. Ιδιώνυμον με λίγα λόγια σημαίνει πως το κράτος αντιμετωπίζει τον εθνικιστή de facto (και de jure πολλές φορές) ως εγκληματία απλώς και μόνο λόγω του ότι είναι εθνικιστής. Και ως εθνικιστής (κανονικός εθνικιστής και όχι ακροδεξιός ουραγός κάποιου παλαιοκομματικού μηχανισμού) κινδυνεύεις ανά πάσα στιγμή η οποιαδήποτε πράξη σου να θεωρηθεί από το κράτος ως παράνομη, ενώ συγχρόνως οποιαδήποτε πράξη εις βάρος σου (κρατική ή παρακρατική, βλ. "αναρχικοί", διάφοροι "υπερ-πατριώτες" κλπ) να ίσταται εντός των νομίμων πλαισίων διότι ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε πως για το κράτος και τα δικαστήρια ισχύει η εξίσωσις (α βαθμού κιόλας): εθνικιστής = εγκληματίας.

Το παράδειγμα από την Αγγλία είναι από τα πιο ανώδυνα, μπορούμε να πούμε, του είδους. Στο παρελθόν έχουμε αναφερθεί μέσα από τις σελίδες του περιοδικού και της εφημερίδος μας σε πληθώρα παρομοίων και πολύ χειροτέρων περιστατικών. Περιστατικών που θα πρέπει να ανησυχούν και να κρατούν σ' επαγρύπνηση τον κάθε αληθινό σύντροφο εθνικιστή, οργανωμένο στην Κίνησή μας ή ανένταχτο. Το σύστημα που μας κυβερνά γνωρίζει από ποιούς κινδυνεύει πραγματικά και επιπλέον δεν είναι ηλίθιο. Εάν ήταν ηλίθιο, τότε εμείς που το έχουμε αφήσει για τόσα χρόνια να καταστρέφει τις τύχες της πατρίδος μας και του λαού μας θα πρέπει να είμαστε δύο φορές ηλίθιοι. Οχι! Το σύστημα ξέρει τι κάνει και σίγουρα δεν είναι διατεθειμένο ν' αφήσει τους εθνικιστές να διεκδικήσουν αυτό που τους ανήκει επί ίσοις όροις στην πολιτική κονίστρα. Και ας είναι υποχρεωμένοι οι εθνικιστές να χρησιμοποιήσουν πολύ λιγότερα μέσα απ' όσα τα διάφορα άλλα μικρά και μεγάλα κόμματα και κινούνται σε - αντικειμενικώς - πολύ πιο νόμιμα πλαίσια απ' όσο οι "μεγάλοι" σχηματισμοί της πολιτικής μας σκηνής!

ΑΓΓΛΙΑ

Εφθασαν στα γραφεία του περιοδικού μας πριν λίγο καιρό, ορισμένα πολύ ενδιαφέροντα βιβλία του σπουδαίου Βρετανού φιλοσόφου και θεωρητικού του Εθνικοσοσιαλισμού David Myatt. O D.Myatt γεννήθηκε στην Νότιο Αφρική από παλαιά οικογένεια λευκών αποίκων και από νωρίς ξεκίνησε την ενασχόλησή του με τις πνευματικές αναζητήσεις, μελετώντας διεξοδικά τον Χριστιανισμό και τον Βουδισμό (εποισκεπτόμενος τον ίδιο τον Λαλάϊ Λάμα στο Θιβέτ), γρήγορα όμως απέρριψε και τις δύο θεωρίες, θεωρώντας ότι προωθούν τον πολυφυλετισμό και την αντι - Αρια προπαγάνδα των εχθρών της Λευκής Φυλής. Στράφηκε, λοιπόν, προς τον Εθνικοσοσιαλισμό, οδηγημένος από τα πολιτικά φιλοσοφικά έργα της Savitri Devi και του Χιλιανού πρεσβευτή Miguel Serrano, και επιδόθηκε συστηματικά στην μελέτη των αρχαίων Ελλήνων κλασσικών Πλάτωνα και Αριστοτέλη, πεποισμένος πως ο Χιτλερισμός ήταν άμεση συνέχεια της Ελληνικής Σπαρτιατικής Πολιτείας. Ταυτόχρονα, οργανώθηκε στο Αμερικανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα του George Lincoln Rockwell σαν ένας δραστήριος ακτιβιστής.

Το πλέον σημαντικό έργο του David Myatt, είναι μία ολοκληρωμένη σειρά 9 τόμων, στους οποίους εξετάζεται συνολικά όλο το φιλοσοφικό, φυλετικό, πολιτικό και ιδεολογικό υπόβαθρο του Εθνικοσοσιαλισμού σήμε-

ρα. Χαρακτηριστικά κάποιοι τίτλοι: "The Wisdom of National Sicoalism" ("Η Σοφία του Εθνικοσοσιαλισμού"), "The Religion of N.S." ("Η θρησκεία του Εθνικοσοσιαλισμού") και πολλά άλλα. Τα πραγματικά αξιόλογα βιβλία του D.Myat πωλούνται έναντι 10 δολλαρίων ο κάθε τόμος ή 70 δολλάρια η συμπληρωμένη σειρά, από την διεύθυνση: "Renaissance Press", P.O. Box 1627, Paraparaumu Beach - Wellington, New Zealand.

ΙΤΑΛΙΑ

Ελήξε στην Ιταλία η δίκη του Franco Freda, αρχηγού των εκδόσεων Ar. Ο συναγωνιστής Freda καταδικάστηκε σε επτά χρόνια φυλάκιση με βάση τις κατηγορίες ανασύστασης του Φασιστικού Κόμματος και υποκίνησης φυλετικού μίσους. Οι δύο κατηγορίες αναφέρονταν στην δραστηριότητα του απαγορευμένου από το 1993 Fronte Nationale, μιας οργάνωσης δραστήριας στο θέμα της εισόδου τριτοκοσμικών μεταναστών στην Ευρώπη και της διατήρησης της ευρωπαϊκής παράδοσης.

Δεν είναι, εξάλλου, η πρώτη φορά που ο F.Freda γίνεται ο στόχος του ιταλικού κράτους για την πολύπλευρη δραστηριότητά του. Την δεκαετία του '70 είχε κατηγορηθεί για βομβιστικές ενέργειες και είχε περάσει πολλά χρόνια στην φυλακή, για να κηρυχθεί αθώος λίγο καιρό αργότερα.

ΔΑΝΙΑ

Με βόμβα σε ειδικό ταχυδρομικό φάκελο προσπάθησαν ανεπιτυχώς οι αριστεριστές της Δανίας να πλήξουν το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα DNSB. Η βόμβα που περιείχε 500 γρ. πλαστικής εκρηκτικής ύλης στρατιωτικής προελεύσεως ήταν τοποθετημένη σε φάκελο που κατευθυνόταν προς τον ηγέτη του κινήματος Τζόνυ Χάνσεν και αποτελεί τον νέο κρίκο στην αλυσίδα τρομοκρατικών επιθέσεων των "κόκκινων" σε μια υστερική προσπάθεια να σταματήσουν τη διαρκή άνοδο του DNSB που εμφανίζεται από απόψεως δράσης και απήχησης ανερμήνευτα μεταμορφωμένο. Η βόμβα δεν εξερράγει αφού ο φάκελος δεν ανοίχτηκε απ' τον ηγέτη του κόμματος και παρεδόθη στην αστυνομία.

Εν τω μεταξύ κι ενώ είναι σχεδόν βέβαιος ο αποστολέας του περίφημου φακέλου, η αστυνομία δεν προβαίνει σε δηλώσεις των πορισμάτων της παρά το γεγονός ότι έχει στα χέρια της ταινία με μαγνητοσκοπημένο το στιγμιότυπο παράδοσης του φακέλου - βόμβα προς τους ταχυδρομικούς υπαλλήλους απ' τον υπεύθυνο δράστη.

Η συγκεκριμένα ενέργεια ανέβασε ακόμη περισσότερο τη δημοτικότητα του Τζόνυ Χάνσεν και του κόμματός του που συγκεντρώνει τα πυρά της δημοσιογραφικής εξουσίας στην Κοπεγχάγη καθώς προτίθεται σε σύντομο χρονικό διάστημα να στήσει έναν ευρείας ακτίνας ραδιοφωνικό σταθμό, πραγματική γροθιά στο αντι- εθνικιστικό κατεστημένο. Η προοπτική μιας τέτοιας ενέργειας έχει κινητοποιήσει τις αντιδράσεις του δημοκρατικού τύπου και των σύσσωμων αλητών της περιοχής που με αστείες πορείες κατά των γραφείων του DNSB επιχείρησαν να συγκινήσουν το κοινό αίσθημα. Στην τελευταία από αυτές η απάντηση ήταν κάπως σκληρότερη απ' τις προηγούμενες και τ' αποτέλεσμα ήταν μια μαζική υποχώρηση των αριστεριστών προς το κέντρο της πόλης, όσων κατόρθωσαν να μείνουν όρθιοι ύστερα απ' τον πανικό που δημιουργήθηκε...

Αξίζει να σημειωθεί πως είναι η δεύτερη βομβιστική απόπειρα κατά του αρχηγού του κινήματος. Η πρώτη συνοδεύτηκε από έκρηξη της εκρηκτικής ύλης στα χέρια του δράστη. Φυσικά, ευχόμαστε και στις υπόλοιπες - αν υπάρξουν το ίδιο διασκεδαστικό αποτέλεσμα.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΦΡΑΝΚΟ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Χιλιάδες Ισπανοί Εθνικιστές τίμησαν πριν μερικές μέρες την μνήμη του Ισπανού ηγέτη Φράνκο που κυβέρνησε την Ισπανία πάνω από 30 χρόνια. Παρά τις προσπάθειες αλλοτρίωσης του Ισπανικού Λαού μέσω της φιλελεύθερης οικονομίας και του Μάαστριχτ, αυτός δείχνει να αντιστέκεται στις σειρήνες της εποχής μας. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμη δυνάμεις στην Ευρώπη που αντιστέκονται.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

● Εάν Πίστη σου είναι ότι το πολιτικό κατεστημένο είναι ανίκανο, ανήθικο και διεφθαρμένο.

● Εάν και εσύ με θλίψη παρατηρείς ότι τα εθνικά μας θέματα βρίσκονται σε ένα επικίνδυνο τέλμα, το ζήτημα της Ελληνικής Μακεδονίας οδηγείται σε μια προδοτική λύση, η Βόρειος Ηπειρος και η Κύπρος έχουν στην ουσία εγκαταλειφθεί ενώ στη Θράκη οι Τούρκοι πράκτορες αλωνίζουν και το Ελλαδικό κράτος δείχνει μια σκανδαλώδη ανοχή.

● Εάν και εσύ βλέπεις ξεκάθαρα ότι χωρίς καμμία σοβαρή κρατική αντίσταση έχει αφεθεί η νεολαία να σαπίζει στα ναρκωτικά, στην ανεμελιά και την αδιαφορία.

● Εάν και εσύ έχεις διαπιστώσει ότι η παιδεία που προσφέρεται σήμερα στους νέους δεν έχει κανένα εθνικό και κοινωνικό προσανατολισμό.

● Εάν επιπλέον βλέπεις και εσύ ότι τα πρότυπο ζωής που προσφέρεται στη νέα γενιά σήμερα είναι το φτηνό και χυδαίο πρόσωπο του αμερικάνικου τρόπου ζωής.

● Εάν και εσύ πιστεύεις ότι η περίφημη ΕΟΚ δεν έχει καμμία σχέση με την Ευρωπαϊκή Ιδέα, αλλά αντίθετα θα μας οδηγήσει σε εθνικό μαρασμό.

● Εάν θέλεις να πολεμήσεις την διεφθαρμένη πλουτοκρατία που ξεπουλά την Πατρίδα μας και καταπιέζει τον λαό.

● Εάν θέλεις να πολεμήσεις τον αντιανθρώπινο και υποκριτικό ψευτοσοσιαλισμό των μπολσεβίκων και της σοσιαλδημοκρατίας.

● Εάν και εσύ γνωρίζεις ότι ο διεθνής σιωνισμός είναι η δυστυχία μας.

● Εάν και εσύ θέλεις να σταματήσει να είναι η Πατρίδα μας το καταφύγιο νέγρων, Τούρκων, Πακιστανών, Αλβανών και άλλων, που η παρουσία τους εδώ οδηγεί τους Ελληνες σε ανεργία, εάν θέλεις πραγματικά η Ελλάδα να ανήκει στους Ελληνες

ΤΟΤΕ ΕΧΕΙΣ ΔΕΚΑ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

τώρα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
